

Verwijzing

Dit is een originele schriftelijke weergave van de lezing van Bruno Gröning, die hij op 6 oktober 1958 in Springe op band opnam.

Taalkundige of grammaticale correcties in de tekst werden bewust vermeden om de authenticiteit van de bron te waarborgen.

De kleine cijfers die de afzonderlijke alinea's voorafgaan, verwijzen naar de overeenkomstige nummers van de voordracht-cd en vergemakkelijken zo het vinden van de desbetreffende passage.

Verdere toespraken gegeven door Bruno Gröning met zijn originele stem zijn verkrijgbaar als CD en kunnen besteld worden via het volgende internetadres:

www.bruno-groening-stiftung.org

Lezing van Bruno Gröning, Springe, 6 Oktober 1958

"Nu beste vrienden, een vraag: zijn ook jullie erbij?"

Eerste CD

1

Bruno Gröning: 6. Oktober.

Lied: „Pak dan mijn handen”

Neem mijn handen en leid mij
Tot een zalig einde en voor altijd.

Ik wil niet alleen gaan, geen stap
Waar Jij gaat en staat, neem me mee.

Wikkel mijn zwakke hart, in Uw genade
En maak het geheel stil in vreugde en pijn.

Laat aan je voeten rusten, jouw arm kind
Het zal de ogen sluiten en geloven blind.

Ook al voel ik niet meteen jouw kracht
Jij leidt me toch naar mijn bestemming, ook door de nacht.

Dus neem mijn handen en leid mij,
Tot een zalig einde, en voor altijd.

Lied: „Heilig, heilig, heilig” (Duitse H Mis, Franz Schubert)

Heilig, heilig, heilig, Heilig is de Heer
Heilig, heilig, heilig, Heilig is Hij alleen.

Hij, die nooit begon, Hij die altijd was,
Eeuwig is en regeert, er altijd zal zijn.

Heilig, heilig, heilig, Heilig is de Heer
Heilig, heilig, heilig, Heilig is Hij alleen.

Almacht, wonder, liefde, alles om ons heen
Heilig, heilig, heilig, Heilig is de Heer.

2

Hermann Kastorf: Vandaag is het 6 oktober 1958. Beste vrienden, ik ben bijzonder verheugd dat jullie hier vandaag weer zo talrijk aanwezig zijn. We hadden hier in Springe al een keer de Hamelense Gemeenschap en later dacht ik erover na en zei bij mezelf: het is niet juist, veel van de Hamelense Gemeenschap konden Bruno Gröning niet horen. En daarom zijn we deze keer op het idee gekomen en zeiden: twee dagen voor de Hamelense Gemeenschap. En, beste vrienden, ik ben zo dankbaar, dat jullie in zo'n grote getale zijn gekomen. Een teken daarvoor, dat jullie Bruno Gröning volledig zijn toegewijd.

Kijk, beste vrienden, ik heb altijd geweten: Juist de Hamelense Gemeenschap lag mij bijzonder aan het hart. Alsjeblieft, beste vrienden, vat dit niet verkeerd op! Ik kan dit niet vaak genoeg zeggen en ik heb al een keer op de school in Hamelen gezegd: ik zal altijd mijn best doen, voor zover mogelijk, Bruno Gröning dichterbij jullie te brengen. En, beste vrienden, dit is voor mij zo'n dankbare opgave, dit kunnen jullie niet geloven. Kijk, op vrijdag is het huis vol mensen, op zaterdag is het huis vol mensen, op zondag is het huis vol mensen en vandaag weer. Lieve vrienden, bestaat er iets mooiers?

Kijk mensen, onze vriend Bruno Gröning is hier vandaag voor de laatste keer, dit wil zeggen voorlopig. Vandaag is de laatste dag, dan gaat hij weer weg, omdat hij weer ergens anders wordt gevraagd. Straks gaan jullie naar huis en, beste vrienden, morgen is mijn huis leeg. En ik moet zeggen, dat we daar spijt van gaan krijgen. Maar vrienden, ons huis is toch niet leeg. Ik weet dat Bruno Gröning altijd bij ons is. Ik ben ervan overtuigd, beste vrienden, en ik kan deze overtuiging niet genoeg uiten, omdat ik weet, dat Bruno Gröning mijn constante begeleider is en, vrienden, en zo zou het bij iedereen moeten zijn. Wij weten immers allemaal dat Bruno Gröning graag hier in de noordelijke regio kwam en wij waren allemaal altijd dankbaar, in zoverre dankbaar, dat we steeds weer in grote getale naar hem toe zijn gekomen en graag naar hem luisterden. Beste vrienden, het zou nog veel meer moeten zijn. Maar ik ben ervan overtuigd, vrienden, dat het voorlopig wellicht beter is, dat het er niet zoveel waren, want de kern, die wij hebben gevormd, die moest goed zijn. En vrienden, dat was ook de grootste zorg van Bruno Gröning: de kern, het fundament voor zijn werk moet goed zijn. Want als het fundament als zodanig niet goed is voor zijn werk, vrienden, dat zou zijn als bouwen op zand, dat mag niet. Wij zullen ervoor zorgen en wij zullen Bruno helpen met het fundament voor de nieuwe vereniging, dat deze juiste combinatie tot stand komt, dat de juiste kracht tot stand komt, dat we de basis vinden, vrienden, die niet meer weggevaagd kan worden.

Jullie hebben in uw gemeente ook vernomen, dat de Gröning-Vereniging als zodanig op de laatste algemene vergadering van de Gröning-Vereniging is opgeheven, dit wil zeggen dat de vereniging nog bestaat tot 31 december 1958.

Beste vrienden, maar we hebben nu tegelijkertijd de nieuwe vereniging, en ik zou jullie allemaal willen vragen om jullie loyaliteit aan de nieuwe vereniging te bewijzen zodra jullie er op enigerlei wijze worden aangesproken. Beste vrienden, ik zou jullie allemaal willen vragen, maar zonder gemopper, om je bij de zaak aan te sluiten. Anders zouden jullie niet overtuigd zijn van Bruno Gröning. En, vrienden, hij is zo vaak gekomen en hij heeft zo vaak aan onze zijde gestaan en hij heeft ons steeds weer het mooie en het goede gebracht, vrienden, en hij zal dit blijven doen. En kijk, het is onze plicht nu ook onze dierbare vriend Bruno zo goed mogelijk te ondersteunen, in alle waarheid en vastberadenheid. En daarom denk ik, vrienden, dat wij Bruno Gröning in zijn werk zeer zeker hulp bieden.

Zoals ik reeds zei, vandaag is de laatste keer dat hij hier zal zijn. Er staan weer mensen op hem te wachten. En kijk vrienden, daarom ben ik ook niet verdrietig dat hij weg gaat, want ik weet, de tijd dat hij hier was, heeft hij ons alles gegeven wat voor hem mogelijk was. En vrienden, laten we Bruno Gröning dankbaar zijn, altijd dankbaar en trouw. En dan weet ik, dat we met een zeker respect voor elkaar een

toegewijde gemeenschap zullen worden, een toegewijde familie. En vrienden, als we zover zijn, dat we dit bereikt hebben, dan zal ik blij zijn, dan weet ik, dat ik ook een heel kleine rol heb gespeeld, al is het nog zo klein, want jullie weten allemaal hoe moeilijk het voor Bruno Gröning was, toen hij hoorde dat hij niet meer naar de school mocht komen ¹. Maar ook dit zal ooit opgeheven worden en ik, wij zullen ons ervoor inzetten, dat de weg naar Hameln weer voor hem wordt vrijgemaakt, en dan is hij weer bij jullie in Hameln.

Beste vrienden, ik wil jullie nu niet vervelen. Hier is nog een vriend en die wil ook graag een paar woorden tegen jullie zeggen en dit is onze vriend Zieger uit Berlijn. Wij hadden zoveel vreugde afgelopen dagen. We hadden bezoekers uit Berlijn, uit Nordenham, ja zelfs van heel ver, een vrouw uit Buenos Aires. Beste vrienden, dat was voor ons zo bijzonder, dat we tegen onszelf zeiden: is er werkelijk iets mooiers om deze mensen te vertellen wie Bruno Gröning is?

Wie is Bruno Gröning? En kijk vrienden, ik ben ervan overtuigd dat deze mensen tevreden naar huis zijn gegaan. Ze gaan erover nadenken en op een dag zullen ze weer verschijnen in onze gemeenschap. En dan zullen ze God dankbaar zijn, dat ook zij Bruno Gröning zien als hun grote vriend en gids.

Nu zou ik mijn dierbare vriend Erhard Zieger willen vragen een paar woorden tegen ons te spreken en ik geloof dat hij iets op zijn hart heeft dat hij niet meer wil mee nemen naar Berlijn. Alsjeblieft beste vriend Erhard, een paar woorden voor de gemeenschap!

¹ Voor vrijdag 22 november 1957 had de lokale gemeenschap Hameln van de Gröning-vereniging de tekenzaal van de Hermannschool gehuurd, waar Bruno Gröning een lezing over het geloof zou geven. Dinsdag, 19.11.1957 kreeg Fritz Kunze, hoofd van de plaatselijke gemeenschap in Hameln, een door de hoofdburgemeester ondertekend bevel, waarin de uitvoering van het geplande evenement in de Hermannschool of ergens anders in de stad Hameln verboden was. Reden: het geven van een lezing door Bruno Gröning staat gelijk aan het uitoefenen van de geneeskunde zonder toestemming, hetgeen een overtreding is van de Wet Natuurgeneeskunde van 17 februari 1939.

(zachtjes aan de kant:) Blijf zitten!

3

Joachim Erhard Zieger: Beste vriend Hermann, bedankt voor je oprechte, liefdevolle woorden.

Beste vrienden, wat is Bruno Gröning voor ons, en wat zijn wij voor hem? Ik aarzel om ook maar enig woord te zeggen na deze prachtige, heilige en gezegende muziek die we zojuist hebben gehoord. En toch wil ik oprecht een paar woorden zeggen.

Wat is Bruno Gröning voor ons? Een prater, een charlatan, een opschepper – zeggen jullie niets? Een onruststoker, een verleider – nog iets anders? Heeft iemand oude kranten bij zich? Ga anders naar Plochingen en kijk eens naar de berg die een meter hoog is opgestapeld met dit smerig vuil. Ik heb er geen woorden voor.

Maar ik wil jullie zeggen, wat Bruno Gröning voor ons betekent. En zelfs met het risico sommigen te vervelen, wil ik mijn klein voorbeeld beargumenteren. Ik noem

altijd eerst mijn voorbeeld. Ik zou vele voorbeelden kunnen geven. Ik zal het kort houden.

Ik heb dit en dat geprobeerd, veel pillen geslikt, elk middel ingenomen en dit en dat, zoals velen van jullie. Niets nieuws, niets hielp. Heel veel artsen en homeopaten heb ik bezocht – met als resultaat nul. Men kon ook niet opereren. Dat orgaan kan men niet opereren. En op een dag ontdekte ik in een zee van Berlijnse smerige kranten, een krant die enigszins fatsoenlijk leek: „Das Neue Blatt”. Dr. Horst Mann deed een feiten verslag over Bruno Gröning. Dat las ik, een beetje sceptisch, maar toch. Dat leek het juiste om te doen. Het gevoel, de innerlijke stem zei me: dit moet je nagaan, en wel nu meteen.

Ik belde het kantoor in Plochingen en kreeg te horen dat ik hem hier in Springe kon beluisteren. Dus ik reed hier naar Springe. Dat was iets meer dan een jaar geleden: 5 juli 1957, Deisterpforte. Een lezing van vier tot vijf uur voor 400 mensen. En de eerste seconde van deze lezing, de eerste seconde, vervulde me met een Goddelijk rust, die ik jarenlang niet meer had mogen voelen. Ja beste vrienden, inbeelding, suggestie, hypnose?

Tijdens de pauze van deze lezing werd hij overvallen, onze arme vriend, zelfs tijdens de pauze, in de vijf minuten waarin hij een frisse neus wilde halen en een beetje rust wilde. Ik natuurlijk ook. Domheid en ook voorzienigheid. Ik vroeg: hoe is het in Berlijn met een gemeenschap? „Beste vriend kom morgenochtend daar en daar naar toe. Om 8.00 uur kunnen we hier over praten, niet nu.”

Ik was er en we waren enkele uren bij elkaar. We spraken over veel zaken en ik heb veel gehoord. En we maakten een afspraak om elkaar over drie dagen weer te ontmoeten in Schleswig-Holstein een klein dorpje in de buurt van Schleswig. Ik ging er ook heen, maar eerst even terug naar Berlijn mijn moeder halen. Ik hoop dat ik niet te gedetailleerd word als ik jullie nu een heel klein voorbeeld citeer: Toen ik Springe verliet naar Berlijn, zei hij tegen me: „Rijd maar niet te snel met je kleine auto, niet meer dan zeventig, tachtig! En kijk niet de hele tijd op de klok, je hebt alle tijd!”

Toen ik van Berlijn naar Schleswig-Holstein reed, heb ik aan dit advies niet meer gedacht, maar veel te snel gereden, over de honderd. Het was erg heet, de zuigers verbrandden, zoals kan gebeuren. Ik had dus niet geluisterd en zat nu met de schade. Ik moest ongeveer anderhalf uur wachten, alles laten afkoelen en toen langzaam verder rijden. Toen ik in Schleswig-Holstein kwam, in Fahrdorf bij Schleswig, stond er iemand in de deuropening op mij te wachten, ofschoon ik geen afspraak had. Toen ik hem vertelde wat er met mij gebeurd was zei hij: „Ja, beste vriend, waarom luister je niet naar me? Ik heb toch gezegd dat je niet zo hard moest rijden.”

En toen hoorde ik de tweede voordracht daar in het kleine stadje bij Schleswig. Toen ontving ik de Stroom. Waarom heb ik hem ontvangen? Waarom had ik plotseling deze warme en koude golven door mijn lichaam kabbelen? Waarom voelde ik me ineens goed? Waarom voelde ik plotseling, in dit orgaan, dat eerst niet goed voelde, iets gebeuren, er was iets aan het werk namelijk het goede dat het kwade deed oplossen. Hoezo dit alles? Was het suggestie, hypnose, verbeelding? Jullie weten het zelf, vrienden. Ik opende mijn hart en mijn ziel en ontving de Goddelijke waarheid

door onze vriend. En dat had als gevolg dat het Goddelijke, en niets anders in mij kon komen.

En zijdelings nog een klein voorbeeld. Doordat er nu iets werkte in het orgaan – de regeling, de verandering – had ik behoefte, en mijn moeder had hetzelfde gevoel, om tenminste iets zoets te kunnen eten, wegens de smaak in de mond. Al was het maar een stukje chocolade. Na afloop van de voordracht gingen we het huis binnen waar onze vriend Bruno die dag verbleef. En wie zat er in de auto voor de huisdeur en bood ons druiven aan? Onze vriend Bruno: „Willen jullie deze druiven proberen?” Mijn moeder en ik keken elkaar aan en zeiden niets meer.

En de volgende dag maakten we toen de derde voordracht mee in Rendsburg. Daar had ik geen regelungen meer, alles was weg en bleef weg.

Wat is Bruno Gröning voor ons? Vrienden, jullie weten het allemaal. We kunnen ons niet vaak genoeg realiseren, wat hij voor ons betekent. Hij is niets anders dan de overbrenger van de Goddelijke Waarheid, die ons allemaal kan vervullen, waardoor we allemaal de Verlossing mogen ervaren. En wat zijn wij voor hem? Soms kleine dwazen, die maar wat zeggen en onze grote vriend in gevaar brengen: *hij heeft mij de hand opgelegd. Hij heeft mij genezen. Onzin!*

Laten we toch getuigen naar waarheid! Laten we toch de waarheid erkennen, het Goddelijk woord belijden, dat ons hier wordt gegeven, waardoor wij ons openstellen en het goede ontvangen. Onmiddellijk ontvangen wij het goede door hart en ziel te openen. Laten we dus zijn vrienden en helpers zijn! Als wij onszelf vrienden noemen, moeten we ook helpers zijn en uiteindelijk dat bekennen, en inderdaad niets dan de zuivere waarheid.

Ik zei het gisteren of eergisteren ook al: 2000 jaar geleden was er iemand die zei: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven.” En dit, onze vriend, is zijn discipel. Deze woorden die we hier ontvangen, die zijn voor ons de weg, de waarheid en het leven. En wat is waarheid? Ik zei het ook: God. Het leven is God. God is alles en in alles en door alles heen. God is eeuwige liefde en door zijn gezegende vriend Bruno Gröning strekt hij zijn liefdevolle hand naar ons uit. Laten we deze ontvangen en nooit meer loslaten. Dus neem mijn handen en leid mij tot aan mijn zalig einde in eeuwigheid! Amen.

4

Bruno Gröning: Beste vriend Zieger, ik mag u een kleine blijk van waardering meegeven van onze vriend Hermann Kastorf, die hij zelf met liefde voor uw gemeenschap heeft gemaakt.

Joachim Erhard Zieger: Dankjewel beste Bruno.

Bruno Gröning: Ik wens u veel succes en zegen bij uw opbouwwerk in de gemeenschap in Berlijn. Als gevolg van de oorlog werd Berlijn, dat waarschijnlijk de hoofdstad van Duitsland was, in vier delen verdeeld. Je kunt tegenwoordig zeggen dat Berlijn een dorp is. En wij vrienden bouwen Berlijn weer op tot wat het was, ook zonder partijpolitiek. Zoals jullie weten, vrienden, houden wij ons niet bezig met partijpolitiek. Wij vragen niemand naar hun godsdienst of natie. Dat wat hier de

vijandige kant opbouwde en wat hier de andere kant niet van plan was om te delen, maar ook hier in praktijk bracht, daarom zijn jullie hier. Ik wil alleen maar jullie helper zijn, zodat jullie, onze vrienden, onze naasten in Berlijn, weer bevrijd zullen worden, waarvan jullie je vandaag hier in West-Duitsland nog geen beeld kunnen vormen. Ik weet dat is niet iets, maar dat moet bijdragen, dat daadwerkelijk niet slechts één volk, maar alle volkeren zo vrij kunnen leven en zo vrij zullen leven, zoals God de vrijheid op zijn aarde heeft bedoeld. Ik wil terloops vermelden dat zelfs geestelijken uit het oosten..., uit de oostelijke sector van Berlijn en ook uit het westelijk deel van Berlijn me gevraagd hebben om langs te komen, de kerk staat te mijner beschikking en de weg is vrij en ze weten dat ik niet alleen kan helpen, maar zal helpen. En dat is ook mijn antwoord, niet alleen woorden, maar steeds de daad.

Ik weet het, beste vriend Zieger, het is geen gemakkelijke taak, maar ook geen zware taak. Met Gods hulp is alles mogelijk, want voor God is niets onmogelijk. En ik ben er altijd bij. Vandaag zijn we nog maar kort bij elkaar. Als God dit wil, zullen we morgenochtend, voordat ik vertrek, weer kort samenkomen.

Maar vanaf hier wil ik al mijn vrienden in Berlijn, en ook Oost-Berlijn, uit het oostelijk deel, hartelijk groeten. Ik sta altijd achter diegenen die het goede willen, die het goede bevestigen en die bereid zijn het goede in zich op te nemen.

Joachim Erhard Zieger: Dankjewel, beste Bruno. Ik weet dat ik niet meer alleen ben en dat wij ginder allemaal niet meer alleen zijn.

Bruno Gröning: Ik zal er zijn.

5

Welnu, beste vrienden, een vraag: zijn jullie er ook bij? Weten jullie, vrienden, hoe groot de nood en de ellende op deze aarde door het kwaad is, de oorlog in het algemeen? Hebben jullie een idee, of hebben jullie alleen maar een vaag idee hoe mensen tegenwoordig moeten lijden en verhongeren, hoe volkeren zelfs handelsobjecten zijn geworden, hoe mensen niet meer gehuisvest kunnen worden en hoeveel te doen staat om de mensen hier die in deze nood zijn, in dit gevaar echt te helpen?

Ik zal jullie eens vertellen wat ik hier in Duitsland heb meegemaakt: ik bevond me in een tijd waar men mij van tevoren ook in een uniform stopte en ik de vijand bevechten moest. Ook was ik bewapend met een pistool, met munitie, men zette mij op een pantservoertuig en daar waren ook die twee projectielen, een keer het grote en de tweede het MG-projectiel, ja en ik moest daar de vijand doden. Vanaf het begin heb ik open en eerlijk gezegd, tegen de toenmalige Duitse Wehrmacht, of hoe ze ook heette: ik zal niemand doden. Ik ken mijn taak, hoe ik me moet verzetten tegen de vijand, tegen het kwaad. Dat zal ik doen. Maar nooit een lichaam kwetsen. Natuurlijk waren er moeilijkheden, maar daar wil ik nu niets over vertellen. En zodoende werd van te voren de weg voor mij vrijgemaakt, zodat ik eerder naar huis mocht omdat ik van tevoren gewed had door te zeggen: Die dag, dat uur, is de oorlog ten einde, zo niet, dan geef ik je mijn hoofd. De Rus had dit wijselijk beseft. Als dat niet zo was gebeurd, zou mijn hoofd in de problemen zijn gekomen. Maar ik mocht dat doen, ik mocht dat zeggen om de mensen ook bepaalde dingen mee te geven op hun weg.

Eerder was het nog zo dat er veel dingen werden ingesteld waar ik onrechtmatig stond, dit wil zeggen volgens de grondwetten van het leger, dat ik er tegen was en ook er tegen handelde, ook tegen het Russische, waar ik moest worden doodgeschoten. Wees niet bang vrienden. Zoals het leven, zoals God het bedoeld heeft, zo is ook de dood en de verlossing hier bepaald. En niemand zal dit kunnen vervroegen. Men kan het leven, wat jullie leven noemen, het hier zijn, niet verlengen, men kan het ook niet verkorten. Als jullie dit hadden geweten en het vandaag weten en het nog steeds niet kunnen geloven, als jullie het beginnen te geloven, en ervan overtuigen dat jullie over een groter weten beschikken, dan zullen jullie gerust zijn en zeggen: *men kan me mijn leven niet afnemen, men kan het niet voor me regelen*. Zoals God het bepaald heeft, want het leven is immers God zelf. De enige vraag is hoeveel leven de mens in zich heeft. Dat is één kant. De andere kant: zo was ik dan enkele maanden, hoewel ik zou worden vrijgesteld, als het waar is dat de oorlog dan ten einde is, dan zal ik worden vrijgelaten. Papieren, alles lag klaar, ik zou vrij geweest zijn. Ik heb de Russen alleen maar de vraag gesteld: En wat gebeurt er nu met de Duitse soldaten, wat doen jullie met mijn landgenoten? Laten jullie hen vrij samen met mij? Dan is het goed. „Nee” zei hij „ze komen allemaal mee naar Rusland”. Dan ga ik mee. En dus ging ik met de kameraden mee naar Rusland. Niet te voet, maar we werden in een veewagen geladen en waren dagen, weken onderweg. Ik zal hier niet alles vermelden, maak je geen zorgen! Daar ben ik bijna negen maanden geweest. Kwam thuis – ook dat is een bestemming waar tegen niemand iets kan doen, ook de Russen niet – toevallig waren dag en uur ook bepaald, waar ik op vrije voet werd gezet.

Maar nu thuis, ik kon niet stilzitten. Het was nodig dat ik ook in Rusland was, dat ik zelf in gevangenschap was, dat ik daar mijn naaste, de medemens die hetzelfde leed moest dragen, moed gaf, en niet omlaag haalde. Hem niet alleen maar moed inspreken, maar hem veel moed geven, wil zeggen zoveel kracht die hij ginds ook kon ontvangen. En geloof me vrienden, het was niet alleen de gevangene die dat deed, maar er waren ook Russen bij, zelfs die van buitenaf gezien tegen ons moesten zijn en tegen ons moesten optreden, maar die dit daarna niet meer konden doen. En zodoende maakte ik de weg vrij zodat onze soldaten, jullie zouden zeggen, onze landgenoten, er niet zoveel onder leden, integendeel, dat ook zij iets van vrijheid konden voelen.

6

Maar genoeg daarover. Rusland verlaten, in Duitsland aangekomen. Ik was hier pas kort toen ik hoorde van een vluchtelingentrein. Mensen kwamen uit Tsjechoslowakije, mensen kwamen overal vandaan. En hier heb ik mijn belangrijkste verantwoordelijkheid weer terug gevonden, mensen echt te helpen. En zo zette ik me voor hen in. Ik deed dat alleen uit voorzorg, zoals op vandaag de vereniging voor jullie, en toen dertijd de „Hulporganisatie voor ontheemden”. Ik was niet passief, maar ik was actief. Ik heb contact opgenomen met het vluchtelingenkamp. Ik zorgde voor veel dingen, niet om nu op te scheppen over mezelf, nee, maar om de mensen te helpen en om hen hier een verblijfplaats te bezorgen.

Wat dit alleen al betekent hoeft ik jullie niet te vertellen, want het vereist een wil, en veel kennis van het individu, dat de mens weet waarvoor God hem hier op aarde een

leven heeft gegeven zodat hij hier op aarde zijn missie volbrengt. Jullie en de meeste mensen weten hier niets meer van. Het ontruimen van woningen, het ontruimen van woonruimtes, vrienden, hoe ik mensen tegenkwam die ook niets verloren hadden, niet eens een steen gekwetst, in tegendeel die alleen maar gewonnen hadden. Ze waren met veel dingen overladen. Ik moet ook zeggen, zoals je vaak zegt: De boer heeft alleen nog maar een tapijt nodig in de koeienstal. Nee, dat ontbrak niet. Ook daarvan was ik overtuigd, want hij had zoveel ter beschikking dat hij meer had kunnen neerleggen. Niet, dat ik hier tegen de boeren ben, nee, maar wel tegen het harteloze in mensen! Ze hadden niets verloren, ze wiste niets van deze ellende dat mensen huis en haard, al hun bezittingen verloren hadden, en dat alles onder de zwaarste omstandigheden. Hoe en aan welke gevaar mensen werden blootgesteld werd door de mensen hier niet waargenomen. Ik heb niets anders gedaan, dan mensen daadwerkelijk de waarheid te vertellen en hun harten voor hen geopend, zodat zij ook konden meevoelen, dat ze dezelfde mensen zijn zoals zij, alleen met dit verschil dat de mens verplicht is zijn naaste te helpen. En zo kwam het beetje bij beetje tot stand dat vader staat zich inzette en geleidelijk voor woningen zorgde, maar lang niet voldoende tot op de dag van vandaag. Nu zullen jullie zeggen: *Ja, waar heeft die Gröning overal zijn neus in?* Ja vrienden, dat hoort erbij, dat hoort bij helpen. Harteloze mensen dat zijn mensen die echt niet meer menselijk kunnen handelen, niet meer menselijk zijn, maar eerder onmenselijk.

En dat is niet alleen mijn plicht, maar het is de plicht van ieder mens om zijn naaste op dezelfde manier te verwelkomen, dat wil zeggen, zelfs als ze vreemden voor hem zijn, zelfs als ze onbekend voor hem zijn. Maar één ding herkent hij: het is ook zijn evenbeeld, hij heeft hetzelfde lichaam als jij. En wij hebben allemaal toch maar één enkele vader. En we hebben allemaal maar één leven, zoals we één God hebben, zoals we één lichaam hebben, zoals we op deze ene aarde leven. Vrienden, de harteloosheid moet worden afgeschaft, omdat hierdoor de nood en ellende zo groot zijn geworden. Welnu, als de kleine, ik zeg de kleine, al zo is, hoe moeten de grotere dan zijn, die jullie als groot beschrijven. Wat denken jullie, hoe deze mensen denken over de massa's mensen die in de grootste nood en ellende zijn geraakt, hoe ze niet alleen spreken, maar hoe ze een oordeel over hun hebben en hoe machteloos mensen eigenlijk zijn. Ik benadruk uitdrukkelijk, dat dit met partijpolitiek niets te maken heeft. Maar wee hen, het zou zover komen, dat ik daarover ook in het openbaar, ongeacht de omroep, zou spreken wat men mij reeds vaak heeft aangeboden, te praten over de huidige wereldsituatie, en over de wereldpolitieke situatie. Dan weet ik dat ik de mensen meer kan vertellen dan ze tot nu toe geloofden.

Maar wij, beste vrienden, die al zo vaak tegen zichzelf hebben gezegd zich hier thuis te voelen, dat je gelooft: *ja, dit is de juiste plek*. Ik weet dat jullie, grotendeels onbewust, maar op één ding gericht zijn: *ik ga er alleen heen om werkelijk beter te worden, opdat Gröning geneest*. Nee, vrienden, ik heb een veel grotere taak. Ik heb het vaak gezegd: dit doe je er allemaal bij. En dat is wat er gebeurt als een persoon niet onvoorbereid komt. Als ik harteloos was geweest, ja, wat zou ik dan met al die anderen te maken hebben, wat zou ik met vluchtelingen te maken hebben? Al wist ik trouwens van tevoren ook al, dat ik voorlopig geen voet zou zetten op het stukje aarde dat men thuis noemt. Ik heb nog nooit een autoriteit benaderd, niemand benaderd, ook nog niemand benaderd en gezegd: „Kom, geef me een stukje brood!” Nee, hier heb ik altijd eerlijk voor gewerkt, eerlijk verdiend en ook nog doorgegeven.

7

Maar zou niet iedereen zo kunnen zijn? Beste vrienden, als jullie goed doen, niet alleen voor jezelf, maar ook voor je naasten, dat is een ware dienst aan God, geloof me, dan zullen jullie ook Gods beloning ontvangen! Wees niet harteloos, maar neem veel goeds in jullie op, neem de liefde van God in u op, dan bent ook u anders. Dan hebben jullie geen zorgen en behoeften, integendeel: dan bent u een levenslustig mens. U rekent zichzelf dan tot de gelukkigste mens van allemaal, omdat vreugde het grootste is. En hoe gelukkig is iemand, die al eens een mens het leven redde, zoals men zegt, wordt geëerd als redder in de nood. Wat voor een stralend gevoel heeft deze persoon zijn hele leven in zich: *Ik heb in ieder geval iets gedaan in dit, in mijn leven. Het is niet veel, maar ik heb echt iemand van de verdrinkingsdood gered, iemand uit de brand gered.* En zo zou ik nog veel dingen kunnen opnoemen. Zouden jullie dit geluksgevoel ook niet hebben, als jullie maar één iemand kunnen helpen? Ten eerste, is het geluksgevoel toch dat wat jullie nodig hebben voor jezelf, voor jullie lichaam, en hieruit dat leren zodat jullie ook de mensen om je heen meteen kunnen helpen. Niet om je te laten knuffelen, nee vrienden! Een open, eerlijk en duidelijk woord. Maar gebruik niet te veel woorden, maar laat de daad voor zich spreken. Er zijn veel mensen die zeggen: *Ik zal helpen.* Dit zei men ook bij het ontruimen van de woningen. Van de officiële kant moest ik beschikbaar zijn voor de Amerikanen dit wil zeggen de Amerikaanse politie en de Duitse politie, zodat ik onder druk de woning vrij kon maken. Ik zei: „Nee, ik spreek van mens tot mens!” En ik kreeg ze vrij, dat wil zeggen, dat ik de woonruimte ontving, zoals ik die voor de gedwongen ontheemden had gekregen.

Maar hier, beste vrienden, als jullie zoiets soortgelijks, hetzelfde, zelfs in het klein, doen: hoe blij is toch een moeder, als ze haar kind heeft geholpen, ook als ze al getrouwd is. Ze zegt niets tegen papa, die begrijpt hier nog niets van, die heeft andere zorgen. Maar mama, die heeft het hart op de juiste plek: *Ik help mijn kind, ik help mijn dochter, ik help mijn zoon.* Dat is een geluksgevoel. Anders zou moeder dit ook minderen.

Maar ik mag niets tegen papa zeggen. Waarom niet? Kijk vrienden! Of papa heeft een goed hart en mama niet. En papa geeft zijn kinderen stiekem erg veel, ook als ze reeds getrouwd zijn. Ja dat is... list en bedrog, wat is het? Nee, vrienden, dat is niet juist. Ze moeten beiden even goed zijn, dit betekent dat ik niet alleen goedheid moet hebben, maar jullie ook. Of denken jullie van niet? Of denken jullie dat ik alleen maar zo moet zijn?

En nu nog één ding, vrienden: wat iemand kan doen, wat jullie allemaal dachten niet te kunnen, dat kan iedereen. Niet in deze vorm, dat is niet nodig. Jullie moeten gewoon iedereen helpen. Iemand die al een keer heeft geholpen, ook die het dichtst bij je staan, ik vraag jullie: was dat geen blij gevoel voor jullie? Al is het maar een plaats om te verblijven, of een stoel om op te zitten, of iets wat hij nooit zelf kon kopen, een bed of een kledingstuk, het was altijd een geluksgevoel: ik heb de jongen, ik heb mijn dochter een kledingstuk kunnen geven. Nu hoeft ze niet zo rond te lopen. Maar hoeveel fijner en hoeveel groter zou het zijn – ik bedoel het geluksgevoel – als

jullie meer zouden hebben en meer zouden kunnen geven. En jullie zouden nog gelukkiger zijn, als jullie delen met jullie naasten. Wanneer jullie zeggen: *Veel heb ik niet maar kom, dit heb jij nodig, en dat heb ik. Dubbel heb ik het niet maar enkel. Maar hoe dan ook, het zal genoeg zijn. Kom, neem jij het maar! Jij hebt het meer nodig. Ik wacht wel, ik kan er voor werken.* Dit begrip dient de mens te bezitten. *Als hij het dubbel bezit, vanzelfsprekend: kom, ik heb het dubbel. En wanneer ik mijn hemd iedere dag uittrek en was, kom, pak aan, dan heb je het hemd!* Zeg dit op een bepaalde toon, want hij wil je niet beroven van je rijkdom, het is weliswaar geen groot rijkdom, maar hij wil je niet beroven van het stuk, hij zegt: *Jij hebt het zelf nodig.* Nee, geef het dan vastberaden. Je komt er wel doorheen. En als jullie zo nu en dan goede dingen gedaan hebben, dan weten jullie dat. Maar als iedereen nu niet alleen van plan is goed te doen, maar dit goede ook in praktijk brengt – overtuig uzelf, vrienden, wat een geluksgevoel is dat! Of is dit geen geluksgevoel? Ook als de ander zegt: *je bent dom, je hebt het laatste weggegeven. Waarom geef je hem dit?* Je hoeft het de ander niet te vertellen, degene die het dichtsbij je staan, die er geen begrip voor hebben, want dat gebeurt vaak: *Wat zal mijn man, wat zal mijn vrouw, wat zal mijn moeder, wat zal mijn vader zeggen, als ik dit weggeef?* Zeg maar niets. Eén ding is zeker, hiermee heb je een goede daad verricht. Geef het haar maar! Maar hier in de vriendenkring is het niet zo dat je alleen maar moet geven wat materieel is. Maar helpen betekent helpen.

En je kunt een persoon nog meer helpen als hij hulpeloos is, dat wil zeggen, hulpeloos en radeloos is, en niet weet hoe hij zichzelf kan bevrijden van het kwaad dat hem kwelt. Als je de waarheid hebt ervaren, is dat de grootste rijkdom, iets groters bestaat er niet. Als je de redding hebt ervaren, dan behoort je al tot de rijken. Als je de kennis hebt, waarom, hoe en wat, God jullie hier een leven op aarde heeft gegeven en zo'n prachtig lichaam, en in de volledige Goddelijke Orde leeft, dan is dat de grootste rijkdom. En om ieder van je dierbaren naar dit geluk te helpen, dan zie ik andere gezichten. Dan zullen jullie je melden en zeggen: *Ja Gröning, dat heb ik gedaan en ik ben zo gelukkig. Vanaf die dag voel ik me zo vrij omdat ik hem kon helpen. Ik vertelde hem de waarheid, ik wees hem de weg, ik verlichtte hem en ik begeleid hem vandaag nog steeds, ik ben echt gelukkig.* Om precies te zijn, hoeft deze persoon er niet eens over te praten, je kunt het aan hem zien: hij straalt van geluk. Of geloven jullie dit niet? Dan overtuig je!

Als jullie vandaag nog een bezorgd gezicht hebben en morgen vrij zijn, twijfel dan niet! Ga zo door en bewandel dit goede pad, dit pad dat naar God leidt! En als iedereen van alle kanten je deze weg ziet gaan, dan zullen ze versteld staan. En jij, zijn naaste, zult hem de waarheid vertellen over wat er in jou, in jou lichaam is gebeurd, en dat je gelukkig bent dat je weer geloven kunt. Vroeger kon je niet geloven, je kon toen niet vragen en bidden, maar nu kun je dit wel. En je geloofde echt in het goede, en mocht het ook ontvangen.

Wie het goede minacht, en eraan twijfelt, die zal het niet ontvangen. Maar als je het al ontvangen hebt, en het aan je naaste vertelt, van links en van rechts, want voor je staat een gevolg, die het goede hebben ontvangen, maar nog niet aan beide kanten. Diegene die achter je staan zijn ook al op de juiste weg, maar kijk jij eens naar rechts, en naar links, kijk naar beide kanten! Daar zie je de nood, daar zie je de ellende, daar hoor je genoeg oproepen voor hulp. En als je deze weg gaat, zul je een hart voor je naasten hebben. Je accepteert het, en zegt: *De weg die ik ga, die kunnen*

jullie ook gaan. Dan gaat het jullie net zo goed. Ik voel me hier goed. Maar van dit pad wil ik niet afwijken. Kom hier, volg mij! Je kunt de waarheid roepen, of hij nu links of rechts van je staat, je kunt hem alles vertellen wat waarheid is. Hij zal snel beseffen, dat je de waarheid spreekt, net zoals jij de waarheid aan je eigen lichaam hebt ervaren. Hij zal je geloven. Hij heeft een blij gevoel: *Ik heb een persoon ontmoet, die de waarheid vertelt, die mij de helpende hand aanreikt, waar ik links en waar ik rechts van hem ben. Ik sta lager dan hij. Ik sta in de afgrond. Hij geeft me zijn hand. Hij doet er alles aan, zodat ik weer naar boven kan stijgen. Hij heeft de kracht. Ik ben zwak, ik kan het niet. Het was mij niet gelukt om deze steile helling op te kruipen. Maar hij is er, hij geeft me zijn hand. En nu is het voor mij gemakkelijker.* En omdat deze man heel dicht bij je staat en jij voor hem gaat staan, kun je hem alles vertellen. Maar je hoeft hem verder niets te vertellen. Hij heeft het gelukkige gevoel. Hij straalt van geluk. Hij zegt: *Dank je wel, beste vriend.* Worden jullie hier niet blij van? Voelen jullie je ook niet veel gelukkiger: *Ik heb daar iemand ontmoet. Ik heb hem geholpen. Ik gaf hem mijn helpende hand. Ik heb hem op dit pad gezet. En hij wil en zal deze weg gaan. Oh, wat ben ik blij, dat ook hij zich nu goed voelt.*

Mensen praten veel. Ze beloven ook veel, niet alleen het individu maar de mensheid. Hiertoe behoor ik niet, beste vrienden. Soms is praten al teveel voor me. Ik zou veel, veel meer kunnen doen, maar ik moet de tijd gebruiken om u in ieder geval eerst te informeren. Het is niet meer dan dat. Maar hier moet ik het alleen uitgebreider geven, zoals jij al op de goede weg bent en je naaste, die in de diepte staat, die zich nog steeds in het vuil bevindt, die in deze nood in de ellende is geraakt, die naar beneden gleeed, waar niemand zich iets van aantrok, dat je maar een paar ware woorden spreekt. Hij zal het geloven, hij voelt het ook en zegt: *Ja, dat wil ik. Kom, geef me je hand!* Maar zelfs dat hoeft hij niet te zeggen, dat doe je vanzelf.

Jammer genoeg moet ik de mensen het leven van alledag naspelen, helaas moet ik ze zeggen hoe harteloos ze waren. Maar deze koude harten, beste vrienden, moeten weer opgewarmd worden. Je moet je naaste vertellen, dat we allemaal gelijk zijn, wij zijn allemaal door één iemand geschapen, we hebben allemaal maar één God waartoe we behoren en die we moeten volgen. Maar de mens is liefdeloos geworden. En juist daarom noemde ik even de oorlog die armoede en ellende veroorzaakte. De mensen zijn koud. Ze zijn wreed geworden. Ze gaan, zoals men vaak zegt, *over lijken. Hij vraagt er niet naar; het maakt hem niet uit, of de mens in deze nood, in deze ellende te gronde gaat.*

Maar jij bent er ook een van, degene die aan de kant gezet werd. En als er nu geen hulp gekomen was, dat God je zou hebben verlaten, zoals de mensen God verlaten hebben. Immers waar de nood en de ellende het grootste is, daar is God nabij. God verlaat geen mens, maar de mensen hebben God verlaten. En juist daarom tellen ook jullie tot de verlaten mensen, onder degenen die door God zijn verlaten. En daarom zijn ze liefdeloos en koud geworden, en daarom hebben ze een koud hart. Ze hebben geen gevoel meer voor hun naasten. Geloof me, vrienden, zou ik hier staan, als het alleen maar om mijn bestaan ging? Dat heb ik niet nodig. Ik heb jullie niet nodig. Ik ben niet verwaand als ik zeg: Maar jullie hebben mij wel nodig. Ik ben op niemand aangewezen. Ik was nog nooit afhankelijk van iemand, maar wel van God. En dat is een groot verschil. De mensen leefden in deze gewoonte: *Och, als ik het niet heb, dan moeten zij het maar geven. Of: die daar boven, die moeten mij voeden.*

Tweede CD

1

Precies hetzelfde was – ik was nog een heel jonge burger van de aarde – de oorlog 14/18. De soldaten kwamen thuis. Er was chaos. Ons stukje aarde was gescheiden van Duitsland. Ja, en deze mannen waren werkloos. Ook bij ons heeft de oorlog destijds grote schade aangericht. Levensmiddelen waren er nauwelijks. Ja, daar stonden de voormalige soldaten. Ik zei alleen als kleine jongen: Jullie kunnen zeker zijn van de dank van het vaderland dat je hebt gediend. *Ja. Maar waar moeten we van leven? Wat deden de mannen? Ze hebben gestolen, zodat ik hier en daar een groep mannen ontmoette die zeiden: Hier, de staat, dat wil zeggen de staatsleiding, zoals hier de regering van Danzig, is verplicht, zo niet hij zelf, maar zijn voorgangers hebben de oorlog gewild en ook zij die uit het Rijk kwamen, betalen er nu ook voor. Wees geen rebellen, maar zorg in ieder geval voor de meest elementaire middelen van bestaan en betaal deze uit de staatskas. En zo ging het verder.*

Daarna kwamen deze oud-militairen en zeiden: *Ja, dat is een idee, dat doen we.* En vanaf dat moment, vrienden, bundelden de partijen hun krachten, ik hoef het jullie niet eens op te noemen. Maar daar heb ik niet naar gevraagd, hier ging het om mensen, hier ging het om het gezin. De toenmalige regering wilde destijds oorlog en nu moeten ze ervoor betalen. En diegenen die nu de leiding overnemen, nemen daarmee alles over, niet? Zo gaat het tenminste in de familie. Als de vader in het gezin is overleden en de vrouw hertrouwt, dan neemt de man, de nieuwe echtgenoot, de taken van dat gezin op zich, nietwaar?

En net zo is het hier, beste vrienden. En daaruit is later de werklozen zorg ontstaan. Ik verbeeld het me niet, ik vertel geen gruwel verhalen. Ik zeg alleen maar hoe het was, waar je moet helpen, en hoe je helpen kunt. Waar een wil is, daar is een weg. Ik ben niet een van degenen, zoals ik al eerder zei, die zo streelt: *Haaaa!* Ik ben geen slijmer, nee, ik ben iemand die recht door zee gaat. Heb ik jullie daarmee gekwetst? Nee.

Nee, vrienden, dat mag niet. Geen smoesjes, niet huichelen, niet liegen, niemand bedriegen, ben eerlijk! Alleen hij die eerlijk tegenover zichzelf is, kan eerlijk zijn tegenover zijn naaste. En één persoon alleen kan zoveel doen! Jullie zullen niet horen dat “de kleine” de werkloosheidsuitkeringen heeft ingevoerd, dat wil zeggen, de steun voor de werklozen heeft ingevoerd, dat hij dit in het leven heeft geroepen. Jullie ervaren niet, mijn naam komt daar niet voor, God zij dank, dat er staat, hij heeft de vluchtelingenorganisatie opgericht. Nee, vrienden, als ik daar nog aan denk, hoe ik in een uniform van de landmacht naar de Minister-president in Wiesbaden reed, dat hij iedereen een baantje aanbood. Ik zei tegen hem: U bent niet goed bij uw hoofd. Daarom komen we niet. We komen niet als verraders van het volk, maar als vertegenwoordigers van het volk. We willen dat de mensen die gedwongen ontheemd zijn, hun rechten terugkrijgen. We hadden eerder een exposé uitgewerkt, niet met mijn landgenoten, nee, uit Tsjechoslowakije. En dat hebben we hem

gepresenteerd en dat is wat we willen. En wat denk je? De vertegenwoordigers die ik in 73 gemeenten in Hessen had ingezet, waar ik heb gezegd: Jullie gaan nu naar jullie burgemeester. Natuurlijk werden er ondanks het verbod toch bijeenkomsten gehouden. Waar meer dan twee bij elkaar stonden, was het verboden, weet je.

Ja, en ik hield grote bijeenkomsten, dat wil zeggen bijeenkomsten, waar mensen kwamen die hulp nodig hadden. Ik heb openhartig met ze gesproken. Ik heb niet gevraagd: wil je voorzitter worden, wil je een vertegenwoordiger zijn van je landgenoten, ja of nee? Heb ik niet gevraagd. Welke gemeente? Die gemeente, die gemeente, die gemeente. Mooi, jij neemt de vertegenwoordiging over! De keer daarop zei ik: Ga nu naar jullie burgemeester, groet hem hartelijk van mij en als hij jullie niet in de gemeenteraad opneemt, als landgenoten, die, zoals ze nu in jullie gemeente wonen, dan laat het me weten! Dan is deze burgemeester de langste tijd burgemeester geweest. Dat is al aanmatigend, dat is al heel wat. Wat zou je denken als hij geweten had dat het allemaal van mij uitging. Hij wist niet wie erachter zat. Ik heb de begeleiders gezegd, of het nu vrouwen of mannen waren: Dat is een bevel van boven. In Rusland deed ik hetzelfde: „Bevel van boven!” Ze dachten dat het een bevel was van de commandant. Hier in Duitsland dacht men, dat dit een bevel was, dat het een voorschrift was van de regering. Het maakt mij niet uit wat ze aannamen, ik sprak de waarheid: „bevel van boven” betekent voor mij niet van aardse zijde, maar van Goddelijke zijde. „Bevel van boven” dat is een bevel, beter gezegd, een bevel van God. Het is Gods wil.

Welnu, vrienden, hebben jullie nu ook het gevoel, dat God het zo wil, ook wil dat ik jullie de waarheid zeg? Hoe de mensen hebben geleefd, hoe harteloos ze zijn geworden, wat zich in de loop der jaren heeft afgespeeld, waar zich niemand iets van heeft aangetrokken. Wat denken jullie, waartoe dit zou hebben geleid? Ik kom nog even terug op Danzig: precies waar het gebied was afgesneden, dat we overgeleverd zouden worden aan Polen en dat er een grote revolutie zou zijn geweest met veldslagen en moorden. Om dit alsnog te voorkomen moest ik ingrijpen. Ik behoor tot geen enkele partij en ik zal me ook nooit bij een partij aansluiten. Met deze partijpolitiek heb ik niets van doen. Maar met het menselijke, met het natuurlijke, met het Goddelijke – ja! Daar ben ik alles. Niet dat ik mij dit inbeeld. Nu, beste vrienden, en nogmaals moet ik jullie zeggen, om jullie een klein bewijs te geven wat een klein mens, zoals ik, kan doen: als jullie maar weten wat waarheid is en niet in leugens vervallen en altijd de waarheid spreken en hiervoor de wil hebben. God heeft de wil, het goede te doen, jullie kunnen het ook. Men zegt: je kunt het, als je het wilt – zonder wil kan niets.

2

Nu wil ik hier iedereen naar het juiste pad leiden, maar ik moet hem de waarheid vertellen. Nu is het aan hem zelf. Hij hoeft niet naar mij toe te komen met *alsjeblieft alsjeblieft*. Ik kwam niet onvoorbereid naar je toe – dat doe ik nooit, - ik kom voorbereid. Het is maar een vraag: hebben jullie je voorbereid om vandaag hier te zijn? Ja of nee, dat moeten jullie nu weten. Maar diegene die dacht: *nou ik kan het een keer proberen, Dat is leuk en ik kan het nog een keer proberen, misschien wordt het beter*. Nee, vrienden, het wordt niet beter. Ik zou haast zeggen, het wordt slechter, omdat je probeert. Het zou hetzelfde zijn als ik je alleen probeerde te helpen.

Het zou hetzelfde zijn als ik je de gelijkenis nog een keer zou geven: die daar beneden is iemand zoals ik, een schepsel zoals ik, en ik probeer hem de hand te reiken en doe het niet. Toch zeg ik tegen iedereen: die zal ik nog helpen. Ik heb dit woord, deze zin vaak gehoord: „Ik zal ze helpen.” Je vraagt je af wat daarmee bedoeld wordt. „Ik zal hen helpen!” Nee, vrienden, niet zo de hand reiken, maar grijp hem vast! Zonder veel woorden, maar gewoon helpen. Niet proberen te helpen, maar daadwerkelijk doen! Dat is wat telt. Of denken jullie dat ik hierheen kom, en het leuk vind en probeer hier te luisteren naar wat het betekent, „slecht”? Denken jullie dat ik niet weet hoe en wat het kwaad heeft veroorzaakt?

Jullie zullen zeggen, ja, u bent zonder schuld. Nee, zeg ik, je had de moed niet meer om te leven, geen vitaliteit meer. Je hebt aan veel dingen getwijfeld. Zo leefden ze dagelijks, zoals mensen dit gewend zijn. En toen ontstond de lafheid: *dit en dat mag je zus en zo niet meer zeggen, anders wordt je uit je woning gezet, word je uit het huis geschopt, word je werkloos en word je ook nog uit de gemeenschap gegooid.* De aarde is zo groot en God is groter. Je bent nooit alleen. God is altijd bij degene die hem liefheeft, die hem dient en die niet faalt en niet klaagt, maar gewoon doet wat hij moet doen, die zich werkelijk losmaakt van het kwade en niets met het kwade gemeen heeft en die in eerste instantie doet wat hij zichzelf verschuldigd is. Maar wie laf is, wie niet durft, zoals veel mensen die zeggen: *Wat kan ik als klein mens doen!* Ja, vrienden, stel dat ik dit zou hebben gezegd: „Wat kan ik als kleine jongen doen!”?

Ik ben niet een van die hoogopgeleide mensen die op bijzondere scholen hebben gezeten. Ik deed mijn studie niet door alleen maar te zitten en te luieren en alleen maar boeken te lezen, oren ver open, en hart gesloten, als ik dit maar met mijn verstand zou hebben opgenomen, dan zou ik vandaag ook tot de ingebeelde, verwaande mensen gerekend worden.

Ik zit niet stil, ik ben actief en beweeg me en leef hier het vrije leven zoals God het bedoeld heeft. Ik had de schoolbank niet nodig. Ik bezocht andere scholen, en bestudeerde ze allemaal.

Ik heb jullie vandaag in grote lijnen aangegeven, hoe groot de nood en hoe groot de ellende is, en dat wat de mensen tot nu toe aan kwaad hebben gedaan, dat is ook hier van invloed, ook bij diegenen die niet materieel zijn getroffen maar wel mentaal. De omgeving is en blijft slecht. En dat zijn die mensen, die dachten dat ze de wereld konden regeren en zoals ze beweren ook te moeten regeren en dat het vandaag de dag allemaal gaat om het verkrijgen van wereldmacht. Daar houd ik me niet mee bezig, nee, het gaat me om jou, juist om die mensen, waar bijna niemand voor gezorgd heeft, alleen aalmoezen gaf, hem alleen maar troostte, dat is maar een noodoplossing.

Nou, vrienden, moet dit vandaag ook een noodoplossing voor jullie zijn? Willen jullie alleen maar vrij zijn, als jullie hier zijn, tijdens het gemeenschapsuurtje? Willen jullie niet altijd vrij zijn van wat jullie als kwaad hebben ervaren? Zouden jullie zelf niet willen helpen? En nu je eigen, je naaste zijn! Ik ben er, ik help. Maar dat je je eigen weg gaat zoals deze voor je bedoeld is! En weer vergelijk ik: Aan wie ik mijn helpende hand heb gegeven, hem op dit pad heb getrokken en die voor me loopt, hij moet deze weg alleen gaan. Als ik hem zou dragen, zou hij de kracht niet kunnen opnemen. Nee, hij krijgt op deze weg zoveel kracht dat hij alleen kan gaan. Ik hoef hem niet te dragen, maar één ding moet ik: Ik moet helpen, hem eerst op dit pad te

krijgen en dan kan hij deze weg gaan. Zoveel kracht heeft iedereen, zodat ze hun naasten kunnen helpen, als ze ook een liefdevol hart hebben. Hij kan alles en nog veel meer.

Nu, vertrouw je je dit vandaag toe? Allereerst, beste vrienden, dat je je eigen helper bent. Vandaag de dag zijn er al boeken, maar ook kranten waarin je kunt lezen dat de heren van de reguliere geneeskunde heel duidelijk schrijven: help jezelf! Dat de mens aan zichzelf werkt, dat hij zichzelf kan genezen. Oh, die hebben iets gehoord, oh, die hebben al iets gemerkt, er is iets. Ik wil jullie niet eens vertellen over krantenkoppen, die groot en vet gedrukt waren. Jullie lezen immers kranten – ik kijk af en toe daar en daar, ik lees geen krant - , maar ik verzamel wel deze artikelen, inhoudelijk lees ik ze niet, behalve de krantenkoppen, die zie ik en dat is voldoende. Er zijn heel veel boeken over mensen die dit pad al zijn ingeslagen, dat men vandaag de dag al weet hoe mensen geholpen kunnen worden. Dat de mens zijn toevlucht neemt tot zelfhulp. Dit betekent natuurlijk dat hij een connectie moet hebben, hij moet weten hoe het moet. Het hoe is belangrijk en dat zou hij moeten weten. En ik denk dat ik kan zeggen dat we daarom vandaag weer hier mogen zijn, dat ik je zal vertellen hoe.

Jullie harten, die ook voor een gedeelte nog koud zijn, zelfs koud zijn geworden voor je eigen ik, voor je eigen lichaam: *Ik heb er nu niets voor over, kan dit of dat wel eens proberen.* Ja, niets liefdevols!

3

Waar de mens is opgehouden om van zichzelf te houden, daar is het liefdeloze al aanwezig. Geloof het! Hij houdt niet meer van zichzelf, hij is niet meer tevreden met zijn uiterlijk, het bevat hem niet: *die of die, die heeft een beter lichaam, het ziet er anders uit dan mijn lichaam, het is goed gevormd, het is te dun of het is te dik, en die heeft zo'n mooi gezicht* – ik zeg nu gezicht, eerder zei ik uiterlijk -, *ja, die is zo mooi en maakt gemakkelijker contacten en die kan zich ook beter bewegen, die heeft mooie kleding en bezit meer dan ik.*

Waarom, vrienden, laat je deze haat en afgunst ontstaan? Vorm toch je eigen lichaam! Je krijgt ook een ander gezicht. Je krijgt een andere uitstraling, zonder de haat en de afgunst en zonder ruzie, en als je een liefdevol persoon wordt, en het liefdevolle, het Goddelijke in je opneemt, dan heb je een andere gezichtsuitdrukking. Ik kijk niet of een gezicht oud is, maar als het verbitterd is, als ik daar een zure uitdrukking zie, een zuur verwrongen gezicht zie, dat wil ik opvrolijken, het wordt opgefrist en dan voel je ook, hoeveel liefde de mens in zich heeft. En dat is waar het om gaat, en niet hoe je eruit ziet. Ik begrijp het heel goed: want je hebt immers elke dag hetzelfde gezicht? Hebben jullie al eens in de spiegel gekeken? En jij ook en jij en jullie allemaal? Ik kijk er niet zo vaak in. Maar soms moet het – met zo'n baard. Maar ik hoef hem nog niet te zien, ik voel hem wel. En als ik iets wil zien, dan zie ik alleen dat, en niet het hele gezicht. Het is dan alledaags. Ik weet, vrienden, dat je het dan niet leuk zult vinden. Ik weet wel, hoe het in een gezin is: Er is iemand die er leuk uitziet, zoals jullie zeggen, en alles lijkt mee te zitten. En de andere, hij is zo en hij is zo. Ja, zorg ook maar voor je lichaam en kijk niet naar hen! Vergeet jezelf niet, vergeet je lichaam niet!

Maar dat is niet het enige dat telt. Voor de meeste mensen is dat het enige dat telt: Hij voelt zich goed of slecht. En dat voelt hij ook, of zijn moeder een echt moederhart heeft of niet, of ik zou zeggen de echtgenoten, maar mannen zoals ze zijn, liever een jong persoon hebben en een moeder vernederen met: *ach, oude vrouw*. Maar ik hou van de moeders en de kleine kindertjes, die er tussenin, die veel fantaseren, die hoeft men niet te vernederen, nee, nee, die zijn al genoeg vernederd door hun arrogantie, als ze verwaand zijn. Wanneer ze verwaand zijn, worden ze hoogmoedig. Als jullie verwaand zijn, worden jullie hoogmoedig. Zet dit allemaal aan de kant, vrienden, en nu werkelijk mens zijn en wees tevreden met wat God je heeft gegeven!

En niet zo vaak in de spiegel kijken! Je hoeft er niets aan te doen – het is heel natuurlijk. Reinig je uiterlijk, maar als je innerlijk niet rein bent, dan is dat leugen en bedrog. Innerlijk, vrienden, moet orde heersen, dat wil zeggen, dan zal God heersen, als u zich aan zijn orde onderwerpt, zodat u in zijn, in de Goddelijke orde leeft, dan zal God in uw lichaam zijn en dan zal God u leiden. Laat u door Hem leiden! Meer wil ik niet van jullie. Maar jullie moeten eerst zo ver zijn, jullie harten moeten verwarmd worden. En ze worden verwarmd, omdat ik jullie de waarheid vertel. Wat ik kan, dat kunnen jullie ook, alleen hebben jullie dit niet geweten, jullie geloofden er niet in, en hadden de wil niet. Jullie gaven elkaar moed en zeiden: *Ja, hoe kan ik in mijn eentje zoveel mensen helpen?* Hadden jullie niet meteen het goede kunnen doen? Ja, als jullie geweten hadden, wat God hier voor u bedoeld had, dat u tot zelfkennis was gekomen, en dat u daardoor uw roeping had herkend en dat u zich niet had laten misleiden, dat u volkomen natuurlijk was gebleven, zonder menselijke verbeelding, want God heeft u gevormd. Als u ingebeeld bent, dan bent u hoogmoedig: *ik heb een betere baan dan hij, met hem ga ik niet om*. Ik zou jullie veel kunnen vertellen. Laten we er nu niet te veel meer over praten, maar dat zou jij ook doen als je dit allemaal wist en deed wat je moest doen.

En als God met je is, hoef je helemaal niet bang te zijn, dan heb je daarna veel meer kennis tot je beschikking en kun je beter voor jezelf opkomen. Dat is wat ik in het begin zei, toen God ons hier op aarde een leven schonk, daarmee had Hij een bedoeling. Hij heeft niet veel gesproken, HIJ deed het. Jullie hebben het helemaal niet gehoord, maar jullie hebben een lichaam. Hij schiep er één, hij schiep de tweede en zegt: Gaat heen en vermenigvuldigt u! En zo is het met alles. Alles groeit en vermenigvuldigt zich. Dat kunnen we helemaal niet. Als je een piano bouwt, groeien ze niet, ze vermeerderen zich niet, dan zou je helemaal opnieuw moeten beginnen. God heeft er maar één keer zijn hand op gelegd en HIJ blijft erbij. En als je eenmaal de hand van God hebt gegrepen, terwijl hij deze naar je uitstrekt, en je laat niet los, dan blijft het zo. Dan ben je echt niet alleen, dan sta je in dienst van God. En dan doe je alleen maar dat, wat God wil. En dan hoef je niet bang meer te zijn, dan heeft de angst je verlaten. Dan zal er geen kwaad meer zijn, maar alleen goeds. Maar overal waar je de nood en ellende ziet, voel je je verplicht om te helpen! En je helpt en dan heb je ook de kracht. God geeft je zoveel kracht dat je je naasten kunt helpen. En dat is alles. Maar nu het doen! Gemakkelijk gezegd, maar het is ook gemakkelijk gedaan, want waar een wil is. Vrienden, ik zou nog veel kunnen zeggen, ik moet ook veel zeggen, zodat jullie het kunnen begrijpen.

4

Ieder mens neemt een plicht op zich hier in het aardse leven. Ook als hij gaat trouwen. De man verplicht zich om zijn vrouw te voeden, voor haar te zorgen, een huis te creëren zodat zij ook een moeder voor hem kan zijn. En hij sticht een gezin, het gevoel zet hem daartoe aan. Het gezin komt tot stand. Hij zorgt ook voor het gezin, hij creëert. De vader brengt alles van buiten naar binnen, zodat het gezin kan bestaan, dat het kan leven en zorgt er ook voor dat het niet aan armoede lijdt. En de moeder zorgt voor het huishouden. En ze geeft daar al haar liefde, aan haar familie. En er komt ook zoveel binnen, dat betekent dat ze hier hun plicht hebben gedaan. Jullie zijn hier gelukkig mee.

Je zou moeten zeggen: Een vreemde man trouwt met een vreemd meisje. Er zijn al mensen die dan zeggen: *Ik ga toch niet voor een vreemd meisje zorgen, nee*. Of het meisje zegt: *Ik wil helemaal geen vreemde man, ik wil een andere*. [lacht] Nee, God wilde het zo en zo zou het moeten zijn. Maar dat betekent dat twee mensen de verantwoordelijkheid op zich nemen. En de kinderen nemen later de verplichtingen over. En zo gaat het maar door en zo ontwikkelt het zich. Dat, vrienden, is al een dienst van God. Maar nu eerlijk, wees in eerste instantie eerlijk naar jezelf, en dan naar degenen die het dichtst bij je staan, inclusief het hele gezin. Dan gaat alles de goede kant op. En nu zou ik verder moeten gaan: Als de man of de vrouw in een leugen vervalst, zullen de kinderen het accepteren. Als de vrouw in moeilijkheden komt, dat ze niet alles doet en uit voorzorg niet alles gedaan heeft wat ze zou moeten doen, zullen de kinderen weer ongerust worden en zullen dan eveneens in de problemen komen, en in gevaar komen – in het klein, maar ook in het groot.

Dus, vrienden, wat jullie ook voor opdrachten hebben, dat zou jullie nu duidelijk moeten zijn. Natuurlijk moeten jullie niet meteen weglopen en zeggen: *Zo, nu ga ik dit en dat tot stand brengen, nu moet het geregeld worden*. Nee, iedereen zorgt nu eerst voor zichzelf. Eerst moet hij rein zijn. Eerst moet hij een liefdevol persoon zijn. Eerst moet hij worden teruggedleid naar het natuurlijke, naar het Goddelijke, naar God zelf. Daar ontvangt hij alles en dan weet hij ook wat zijn opdracht is. Dan zal hij nooit fouten maken, maar alles doen wat goed is. Als jullie het nu doen, vrienden, dan zullen ook jullie een geluksgevoel hebben, en dan zullen ook jullie tot de gelukkigen behoren, geloof me! Maar doe eerst jullie plicht!

Diegene die alleenstaand is, die noch vader, noch moeder heeft, noch broer noch zus, tante of oom, waar hij niets van weet, ja, die zorgt voor zijn eigen leven. Maar voor zover hij goede levenservaring heeft, hoe een mens ook zichzelf kan helpen, als hij in verbinding staat met God, dan weet hij ook hoe hij een van zijn naasten moet leiden. Hij weet en voelt, dat hij hier een levensopdracht heeft en doet steeds dat wat goed voor hem is, waar hij gelukkig van wordt. Ook ik ken deze mensen. Ze zijn mij niet onbekend, niet omdat ik ze al zo vaak heb ontmoet – nee, ik weet het!

Van wat ik vandaag mocht zeggen, vrienden, gaat ieder mens aan. Ik moet het zeggen, het is hard nodig. Heb ook genade met jullie naasten! Als je wilt helpen, zoals ik al zei, pas nadat je de hulp hebt geaccepteerd. Laat je eerst zelf helpen, laat je eerst leiden. En als je in deze begeleiding zit – ik kom weer terug op de gelijkenis -, dan kan ik mijn naaste, daar beneden, mijn helpende hand reiken en hem dan ook op deze weg leiden. Is dit geen geweldige taak? Voor iedereen? Ik denk van wel.

5

Ik ken veel mensen. Want in de paar jaar dat ik hier tot nu toe mag zijn, heb ik veel mensen ontmoet, al met al, heb ik met hen een goed contact gekregen. Maar hoe verschillend zijn toch mensen! En iedereen heeft zijn eigenaardigheden en zijn vaardigheden. De truc om mensen te beliegen en te bedriegen, ze op te lichten en de ander heeft de vaardigheid om hem zo te leiden zoals hij ooit werd geleid. Bij de laatste is er geluk, en bij de eerste is het ongeluk. Hoe een mens de ander via een truc door het stof kan sleuren, zal ieder van jullie al eens zijn overkomen, als u omringd was door verkeerde, slechte mensen, dat ze u in het ongeluk stortten en dat u daardoor schade opliep. Maar iemand die het goede wilde, zal je geen kwaad doen, maar door hem heb je steeds het goede ervaren. En zo vond je grotendeels een persoon in je leven bij wie je dacht dat je je hart kon uitstorten en die begrip heeft voor jou en voor je leven. Dat was altijd gemakkelijk. Hij hoeft niet altijd naar zijn vrouw of zijn kind, of naar de moeder of de vader te gaan of omgekeerd de vrouw naar haar man, nee, het kan iemand anders zijn, een heel andere persoon, die men niet kent uit zijn nabijheid, iemand tot wie hij open en eerlijk spreken kan, door zijn hart bij hem uit te storten en die hem niet alleen troost, maar ook zoveel meer meegeeft en zegt: *Heb maar vertrouwen dan komt het goed. En vertel het niet aan de anderen! Als je niets zegt, lieg je niet. Ze hoeven het nog niet te weten, ze begrijpen het niet. En ik geef je een goede raad: Doe het zo, ik heb het ook zo gedaan. En die deed het ook zo, en het ging goed met hem. En waarom zou het bij jou niet goed gaan? Verlies de moed niet! Zwijg, praat niet veel en doe datgene wat nodig is voor jezelf! Je moet het doen.* En als de persoon dat heeft gedaan en dit advies heeft opgevolgd, is het altijd goed gegaan met hem, zegt hij: *Ik had een goede leermeester. Ik heb een menselijk hart gevonden.* Dat kan een oude vrouw zijn, of een oude man, of zelfs een jonge vrouw, of een jonge man, kan zelfs een kind zijn het maakt niet uit, hoofdzaak: Hij weet het.

In het andere geval zou ik moeten vragen, als ik nu zeg: als nu een oudere persoon naar een jonger persoon gaat, dan krijgt hij toch geen advies. Een moeder van 60, 70, 80 jaar kan toch niet naar een kind gaan en dit kind om raad vragen, wat nu te doen. Daar geloof je niet in. Geloof je hierin? Ja of nee, bestaat dat? Zouden jullie gaan, zo op deze leeftijd, in deze tijd, naar een kind van drie, vier, vijf jaar? Ja of nee? Zeg het eerlijk, spreek de waarheid?

Man 1: Ja, als het een goed advies is, ja.

Bruno Gröning: Wacht eens even – dat weet u van tevoren niet!

Man 1: Ja, als het om een goed advies gaat.

Vrouw 1: Kinderen spreken de waarheid.

Bruno Gröning: Stelt u zoveel vertrouwen in een klein kind en gelooft u dat een kind meer weet dan u?

Vrouw 1: Ja.

Bruno Gröning: Ondanks dat u al langer op deze aarde bent.

Vrouw 1: Ja.

Bruno Gröning: Ja of nee?

Vrouw 1: Ja, ja.

Bruno Gröning: Nee, ik wil de waarheid niet weten, van tevoren helemaal niet! Maar mensen hebben een gevoel, ook diegenen die hier al langer zijn. Die zijn lichaam al 60, 70, 80 jaar heeft, spreekt plotseling met een kind van twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht jaar oud, ik weet het niet, het hoeft niet eens zo oud te zijn en helemaal niet leerplichtig te zijn, het kind zegt het niets en zegt: *Mamma, zo moet je niet zijn, dat moet zo, zo moet het zijn.* Het gebeurt op kleine schaal, in het gezin. Als moeder maar luistert, als het kleine kind, dat nauwelijks praten kan, zegt: *Mamma, wees niet verdrietig, dat komt allemaal weer goed. Kom laten we zingen, kom, we gaan dansen, kom laten we springen!* Moeder: *Zo'n klein dom kind. Nou, kindje, je hebt er geen idee van, waar ik me zorgen over maak, wat mij dwars zit.* Hoe vaak is dit gebeurd, vrienden, dat een moeder werkelijk werd onderwezen door hun peuter, dat ze tot op de dag van vandaag nog steeds niet is vergeten.

In het andere geval zou ik moeten vragen: Waarom gingen de ouderen naar de kleine Bruno, die men vroeger Brunotje noemde? Sommigen wisten niet eens de voornaam, die zeiden alleen maar: *Ja, wat is dat toch voor een vreemd kind! Vreemd, dat dit zo is geweest. Hij zei niet veel, maar deed het wel. Hij zei: Je bent niet ziek, mamma. Pappa, sta op, wat lig je daar?* En iedereen dacht dat hij dood zou gaan. Later was het toch niet, wat men gedacht had.

Het was nog tijd om te sterven, geen teken van ziekte. *Ja, wat bezielt dit kind toch? Waar is het kind? Zoek het!* Ja, zij zoeken het vandaag nog steeds. Sommigen rijden zelfs heel, heel ver, om dit kind te zoeken.

Vraag: Zou jij ook niet hetzelfde zijn? Jij bent het zelfde wezen, jij komt ook vandaan, waar ik vandaan kom. We hebben allemaal maar één schepper, allemaal maar één vader, hij heeft het iedereen mee gegeven, maar de mensen wisten het niet meer. Ze geloofden er niet in, dit te kunnen. Hun ouders zeiden het niet te doen. Ook mijn ouders hebben het geprobeerd, zoals alle ouders dit doen. Het is niet zo dat ik mijn biologische ouders te schande wil zetten, dit heeft er niets mee te maken, vrienden, nee. Zij wisten niet beter: kinderen moeten gehoorzamen. Dat heb ik niet gedaan. Ik zei: Wat jullie van mij, wat jij lieve moeder, van mij vraagt, dat doe ik niet, dat is verkeerd. En wat vader vraagt, dat is fout, dat doe ik niet. Nee, dat zet ik niet om in de daad. Natuurlijk waren ze boos en snauwden: *die lummel!* Klappen hielpen niet, deden ook geen pijn. Wel was het pijnlijk dat de ouders het zelf niet begrepen. Maar anderen begrepen het wel, later kwamen daadwerkelijk de burens en zeiden: *Maar dat is jullie kind. Ja, wat denken jullie!* En ze zeiden: *Ja, dat is toch onmogelijk!* Maar ze konden het niet geloven. Hoeveel jaar hebben ze erover gedaan om zichzelf daarvan te overtuigen. *Het kan toch niet zo zijn, dat ik, dat wij zo'n kind hebben,* zeiden de ouders. Niet geweten, ze geloofden het niet. Hiervoor hoeven ze zich niet te schamen, maar ik moest voor mezelf opkomen, ik moest hun de waarheid vertellen. Ja, vrienden, en zo vanaf deze kindertijd, dat wil zeggen, wat jullie kindertijd noemen.

6

Ik was nog maar een paar jaar hier op deze aarde en werd vervolgd. Die kwaad doet, wordt vervolgd van de kwade kant, en die goed doet, wordt vervolgd van de goede kant en vooral die het goede zoeken: *Waar is hij gebleven, hoe klein hij ook is? Breng hem hier!* En zelfs toen was het niet nodig dat ik er rechtstreeks heen ging. Dit is hetzelfde gebleven. Voor jullie is dit nieuw. En sinds de opkomst, dat wil zeggen, toen het wereldpubliek erover hoorde, ja, mensen praten erover. Oh, men gaf de kleine zoveel titels. De meeste waren vuil, smerige titels, maar „wonderdokter” en zo meer. Wie is eigenlijk deze wonderdoener? Wat denken jullie? Nee, vrienden, dit is en blijft er maar één, en dat is God zelf. Maar dit kan alleen maar een mens doen, die werkelijk onder de leiding van God staat. Niet dat hij zich dit verbeeldt, maar dat hij daadwerkelijk een menselijk hart heeft, een menselijk gevoel, een gevoel van God. De mens is Goddelijk, ja.

Maar denk niet dat God een van zijn vele lichamen zou gebruiken, als deze niet rein was. Denken jullie, God is zo onrein, dat HIJ een onrein lichaam gebruikt, begrijp me goed, en hier dan doorheen zou werken?

Nee, zou ook geen vuil vat willen hebben, en een vuile vulling, of een schone vulling in een vuil vat. Dat doen jullie ook niet, maar God zeer zeker niet. God is zuiverheid. God is alles voor ons, zonder Hem zijn wij niets. Maar waarom zou God jullie lichaam niet gebruiken? Want daarvoor heeft hij jullie geschapen. Maar je moet je eerst bevrijden, het hangt helemaal af van jullie wil. En dan krijgen jullie de goede kracht, en kunnen jullie je naasten helpen.

En zo is het steeds weer: als u uw dierbaren wilt helpen – die in een groot gevaar is - en je niet laf bent, niet praten, maar doen, hem echt helpen en dan kun je hem helpen, en daarna hebben jullie hem geholpen daardoor, door het te doen. Dus steeds tot de daad overgaan, troost jezelf niet met beloftes, troost jezelf niet altijd met: *Het komt wel, is het niet vandaag, dan morgen.* Er zijn veel mensen die met leugens zijn opgegroeid, die tegen je liegen, en je zodoende ook bedriegen. Wanneer u iemand aan het lijntje zou houden, zoals u zichzelf aan het lijntje hebt gehouden, van de ene dag op de andere, van het ene uur op het andere, van de ene dag op de andere, van week tot week, van maand tot maand, van jaar tot jaar, steeds zichzelf aan het lijntje houden: *Eens zal ik tijd voor mezelf hebben, eerst moet ik dit in orde maken.* En daardoor, vrienden, verwaarloost de mens zichzelf en zijn eigen lichaam. En dan „Breng het vuil naar buiten!” Als het boven het lichaam zit, kun je het nog verwijderen, maar als het vuil, het kwaad, zo ver het lichaam binnendringt waarop het vast komt te zitten in het lichaam, dan wordt het moeilijk om het daar weer weg te krijgen. En dit is alleen maar mogelijk als de mens de Goddelijke kracht in zich opneemt, die dan in het lichaam kan werken en al het vuil en viezigheid verwijdert. En waar dat is gebeurd, daar spreekt men van wonderen: *Er is een groot wonder gebeurd!* De man of de vrouw of het kind was ziek, ja, en werd plotseling beter. Men zal zeker zeggen: *hier is de hand van God in het spel. Ja, dit kan alleen maar van God komen.* Maar geloof je dit? Ja, dat neem je aan, maar niet van harte. Het moet iets zijn, maar je doet geen moeite, om het te onderzoeken, zodat ook jij de verlossing kunt ervaren. En je praat altijd over wonderen. Je hoeft niet zoveel over God te praten, je hoeft alleen maar dat te doen wat God jou en jij jezelf waard bent. Dan heb je het goede gevoel, dan heb je er ook begrip voor, dan zul je ook over de kennis beschikken. Dat, weet alleen God, dat weten wij niet. Ik weet immers ook niet

veel. Of denken jullie, dat ik veel weet? Nee, vrienden, ik weet niets anders dan wat men tegenwoordig niet meer weet, meer weet ik niet. Jullie weten niets over jezelf, en ook niets over jullie naasten.

Jullie weten niets meer van het natuurlijke, jullie weten helemaal niets meer van God. Ze verkondigen alleen maar het Woord van God, dat is alles. Uiterlijk. Spreken vanuit het hart, handelen vanuit het hart, daar komt meer bij kijken.

Dat is een macht, de macht der gewoonte. Als u een brief heeft geschreven: *Hartelijke groeten, uw Juliette, uw Franzl.* Als iemand zegt: *Man, je haat toch diegenen die je daar schreef. – Het maakt niet uit, ik moet toch zo schrijven. Denk er eens over na, als ik dat niet aan tante Jule zou schrijven en oom Otto dat zou zien, wat zou er dan gebeuren? Als ik niet zou zeggen „Veel hartelijke groeten”, dan zeggen ze: Aha, ze willen vandaag al niets meer van ons weten, maar erven willen ze wel. Laat ze maar komen! En dan weet je, als ik dat niet schrijf, dan krijgen we toch niets meer van ze. Je weet dat ik haar niet mag, maar ik moet dit schrijven.* Weet je wat voor soort persoon dit is? Een huichelaar, een leugenaar, een bedrieger. Hij dient nooit God, maar alleen het kwaad. En daarmee verontreinigt hij zichzelf, wat later weer op hem zelf terug valt. En dan vraagt hij zich af waarom het niet goed met hem gaat. Maar als hij in de problemen komt, in gevaar komt, dan zijn oom Otto en tante Jule weer goed, dan zijn ze er weer: *Als we jou niet hadden!*

Maar als ik zulke mensen zou hebben ontmoet en zou weten hoe ze gezondigd hadden tegen hun naasten, – zij alleen wisten het of een of ander die hun zeer nabij stond, niemand wist ervan – , en ik zou hun dan de waarheid vertellen: weten jullie hoe ze gezondigd hebben tegen hun naasten? Ze hielden het niet voor nodig om hun naasten te helpen, ze waren niet van plan te helpen, wilden alleen maar hebben: *Ik kan toch niet. Ik ben toch ziek, lieve tante, lieve oom, je ziet toch, lieve vader, lieve moeder – wat weet ik -, broertje, zusje – zo zijn mensen nu eenmaal – Ik kan het niet!* In werkelijkheid: *Man, bekijk het, en ruim je eigen rommel op!* Maar als hij in de problemen zit, in gevaar is, dan komen deze mensen, ook al heb je hun gekwetst. Ze komen dan onbewust, om je te helpen. En dan zijn er nog mensen die er geen hart of begrip voor hebben, die dan niet het gevoel kunnen opbrengen en zeggen: *Ik heb hem slecht behandeld en hij komt mij ook wel helpen. Als hij niet was gekomen!* Momenteel is hij goed, maar daarna: *Mens, ga toch, ik heb je niet meer nodig! Nu ben ik gezond, nu heb ik weer alles, nu kan ik het zelf weer, nu heb ik je niet meer nodig.* Niet rechtstreeks tegen hem gezegd, daar is hij te laf voor, maar tegen anderen en zich dienovereenkomstig gedragen.

Beste vrienden, hoe kan dit dan mensen naar hun geluk leiden? Wat de mens zaait, zal hij oogsten en wie slecht zaad heeft gezaaid, zal een slechte oogst hebben. Het blijft niet bij één slechte zaadkorrel, maar hieruit zullen er vele voortkomen. Zodoende vermeerderd zich het kwaad. Het kwaad heerst, zelfs vandaag de dag woekert het in menselijke lichamen. En hier gaat het om. Je moet het stuk voor stuk eruit halen. Je moet hem tegenhouden en zeggen: *Pas nu op, dat het kwaad zich niet weer in je lichaam nestelt. Zorg ervoor, dat er orde om je heen is! Zorg er steeds voor dat orde in je lichaam is, zodat het kwade geen kans meer krijgt.*

Maar wat een werk is dit!

7

Maar nu, beste vrienden, wie het goede gezaaid heeft, heeft die ook een slechte oogst? Als hij het goede zaait, als hij goed doet, dan zal hij het goede ontvangen. Maar wacht even! Men dacht: *Als ik voor iemand iets goeds doe, dan moet hij* – dat is een voorwaarde voor hem, niet voor mij – *dan moet hij ook iets goeds doen*. Nee, niet diegene, die ik heb geholpen. Dan ben ik blij dat het goed met hem gaat, ik ben dolgelukkig. Deze beloning krijg ik niet van diegene, die ik heb geholpen, nee, vrienden, die krijg ik van God zelf. En omdat ik toch in de Goddelijke leiding blijf, ik help hier en daar iemand, ik geef hem alles wat ik heb, kan geen kwaad, het aardse, dat geef ik door, dit wil zeggen het Goddelijke in het aardse, in het aardse lichaam. En dan ga ik verder, nu leidt God me naar iemand of ergens, waar ik meer terug krijg dan ik de twee, de drie, de tien, twintig, dertig gaf – veel en veel meer. Dan zeg ik: *Ja, dat wil ik niet*, en dan komt de goede gedachte: *Oh, nu kan ik meerdere mensen helpen. Nu zijn het er geen dertig meer, nu zijn het er al driehonderd. Ik kan ze dit allemaal geven*.

Ja, vrienden, dat is God. Zo wil HIJ het. Wie wil het van de zijnen. Wie behoort er vandaag nog tot de zijnen? Wie gelooft vandaag de dag nog dat God zoveel goede dingen voor hun heeft bestemd? Dat zijn maar weinig mensen. En daarom gaat het de mensen zo, daarom is de nood en de ellende zo groot geworden, daarom weet de mens zich geen raad meer. Hij weet niet, hoe hij tot de daad moet over gaan, om zich in eerste instantie zelf te kunnen helpen, zichzelf te bevrijden van het kwaad, want hij is altijd weer omgeven door het kwaad. Vrienden, daar gaat het om.

Maar waarom is dit zo? Inzicht is de beste weg naar genezing. Waarom komt de mens niet tot zelfinzicht? Dan zou het beter met hem gaan, dan zou hij de betere weg inslaan, en dan zou hij zeker de goede weg gaan. Maar zolang hij nog niet tot het besef is gekomen, gebeurt er niets. Nu ben ik hier alleen om je voldoende te informeren, om je de waarheid te vertellen over hoe mensen zijn, hoeveel kwaad er in hen zit, en dat jij je nu losmaakt van het kwaad. Ik help een beetje, ik leid jullie alleen maar op het juiste pad. Iedereen die vandaag nog gelooft de kwade weg te moeten gaan, en zegt: *Ik beloof mezelf meer en ik ben pas gelukkig als het mij goed gaat en de anderen slecht*. Maar als jij kleintje, gelooft dat je dan beter zult leven, kom op, ga, dan zul je eerst de les moeten leren! Maar ik weet ook dat hij zal komen als hij inziet dat hij door al deze verleidingen verlaafd is geraakt aan het kwaad, en er volledig aan is overgeleverd en dat hij dan om hulp schreeuwt, waar hij herkend heeft: *Nu ben ik in handen van het kwaad*. Hij zal dan om hulp schreeuwen, dan is het zover. Want het goede..., het kwade voert de mens terug naar God, dat wil zeggen, door het kwade komt hij tot Goddelijk inzicht.

Hoe dan ook, als jullie, jullie lichamen niet waren overgenomen door het kwade, zouden jullie hier niet zijn.

8

Er zijn maar heel weinig mensen, die de weg naar de Vriendenkring hebben gevonden, die niet alleen uit eigen belang, maar ook uit interesse om iets waar te nemen: *Waar is de waarheid?* - Er zijn waarheidszoekers – en: *Hoe kan ik mensen helpen? Ik wil mezelf daar overtuigen, ik ga daarheen*. En dan, is hij gekomen, ook al

kwam hij anders denkend, zoals mensen gewend zijn, wordt hem iets anders geleerd, iets beters, en dan zegt hij: *Ja, ik geloofde niet dat zulke dingen werden gedaan, dat wij zelf daar de waarheid ervaren en dat er niet alleen voornemens zijn, maar ook acties plaatsvonden en door deze acties dat en dat tot stand kwam, wat voor mezelf een raadsel is, waar ik moet zeggen: Dit zijn wonderen zoals ze zijn gebeurd.* Ja, vrienden, jullie moeten van wonderen spreken: *Dat is een wonder! Jullie kunnen er niet omheen en zeggen steeds weer: Dat is een wonder! Een wonder, hij heeft me nog nooit gezien, hij heeft mijn lichaam nog nooit aangeraakt, hij heeft niet naar mijn ziektes gevraagd, hij behandelde ze ook niet. Ik geloofde alleen in het goede, want ik geloofde, door Gröning, door de gemeenschap, de weg naar het goede, de weg naar God te vinden. Dat was alles. Ik wilde vrij zijn van het kwaad, van dit monster dat zich in mijn lichaam had genesteld, want het knaagt in mijn lichaam hetgeen ik als grote pijn ervaar. Ik zoek hem zo lang, tot ik hem vind. En ik geloof ook als hij er zelf niet is. Ik denk, dat ik dat weer ga bereiken, dat ik weer een lichaam zal hebben waarin orde heerst, dat het kwade eruit verdwijnen zal, daar geloof ik in. En nu ben ik hier en nu, en geloof ik echt. Ik stoor me nergens aan. Ik maak me nergens druk om, ik zorg voor mezelf, mijn eigen lichaam. Ik maak me los van het kwaad. Ik ben er klaar voor, ik aanvaard de goede Goddelijke missie die God niet alleen voor mij heeft bestemd, maar ook voor al mijn naasten. En ik zal een getuige van God zijn, ik zal zeggen: Ik heb me vrijgemaakt van het kwade. Ik mocht het goede ontvangen. God gaf mij deze genade. God gaf mij dat, wat HIJ voor alle mensen heeft bepaald. En als men het heeft ontvangen, gaat hij naar zijn naaste en vraagt: Ja, waarom heb jij dit niet? Je zou hetzelfde goede kunnen hebben, je zou ook in de Goddelijke orde kunnen leven, je zou dit pad kunnen gaan, wanneer je dit zou willen. En dan zou je ook redding kunnen ervaren, mits je je losmaakt van het kwade.*

En zo, vrienden, hebben jullie je naasten reeds geholpen. Als u alleen de verlossing ervaart en dat u er nu alles aan hebt gedaan om dat te doen, u spreekt de waarheid, u zegt tegen uw naaste, die nog steeds is getroffen door het kwade, dat u als een eerlijk mens voor hem staat en dat u hem de waarheid vertelt, dan zal het kwade hem verlaten, want u zegt dit met zekerheid, vanuit eigen overtuiging dat het kwade uit uw lichaam is verdwenen.

En je voelt je vrij van alle klachten. Het lichaam is niet meer belast, het is ontlast. Hij zal je geloven, ook voelt hij dat je de waarheid spreekt. Daar spreekt het goede, het Goddelijke, dat de mens heeft ontvangen. Hij straalt het zelfs uit en het dringt het volgende lichaam binnen. Hij overtuigt zichzelf hiervan en zegt: *Nu geloof ik ook. Ik wilde niet geloven, kon niet geloven, maar nu kan ik geloven omdat ik het voel. Ik ben ervan overtuigd.* Vandaag ontvang je het goede. Overtuig je hiervan. Ik waarschuw u, beste vrienden, om uw verdere leven hier op aarde een lichtzinnig mens te zijn. Jullie moeten niet goedgelovig zijn. Ook hetgeen ik jullie verteld heb hoeven jullie niet te geloven, nee, overtuig jezelf!

De eerste overtuiging is, dat je overtuigd bent van jezelf. Dan zullen jullie ook overtuigd zijn van hetgeen ik jullie heb gezegd, dat is niets anders dan de waarheid. Maar oordeel niet op voorhand over iemand! Oordelen mag alleen diegene, die de mensen kent. Maar hij kan hem niet leren kennen, omdat hij zichzelf nog niet kent. Dus moet hij bij zichzelf beginnen. En gewoonlijk is het altijd zo, als iemand de waarheid heeft ervaren, andere mensen via hem weer de waarheid leren kennen. Je bent een echte getuige van God. Ze getuigen ook voor het goede, voor het

Goddelijke, voor God zelf. En zo worden het er meer. Laten we zeggen morgen is het er één, nu zijn het er al twee. Overmorgen heeft iedereen er weer één, en dan worden het er vier. Maar als je in een jaar van dertig mensen er maar één helpt, dan helpt diegene de volgende weer. Dat is een ketting, laten we zeggen van dertig schakels, jullie zouden zeggen van dertig mensen. En van deze dertig, waarvan u er maar één hielp – maar hem echt overtuigde dat hij zichzelf mocht overtuigen – zal deze persoon het weer doorgeven en worden het er jaarlijks, gering geteld, zo'n dertig. Kunt u goed tellen? Het volgende jaar: Deze dertig personen blijven het doen, ze kunnen niet anders, ze willen helpen. Daar is de goede wil, de Goddelijke wil, ze hebben weer een menselijk hart, dat is weer naastenliefde, ze hebben nieuwe moed om te leven, nieuwe levenskracht. En hoeveel zullen het er volgend jaar zijn? Als deze dertig het volgend jaar weer actief zijn, dan zullen het er dertig maal dertig zijn. Hoeveel zijn het er dan?

Vrouw 2: (*zachtjes*) Negenhonderd.

Bruno Gröning: Hoeveel?

Meerdere aanwezigen: Negenhonderd.

Bruno Gröning: Ja, en zo gaat het volgend jaar verder. Kijk: van het ene jaar op het andere jaar al negenhonderd, door één persoon. Nou, weer die negenhonderd.

Meerdere aanwezigen: (*gemompel*)

Bruno Gröning: Maal dertig! Nou, hoeveel duizend is dit?

Man 2: Zevenentwintig.

Bruno Gröning: Kijk: door één persoon in ruim twee jaar zevenentwintigduizend, ja?

Man 2: Hm, hm!

9

Ik zou jullie nog meer berekeningen kunnen geven, maar ik weet dat dit te ver zou gaan. Beperk u tot wat ik u hier vandaag heb mogen zeggen. Doe het een keer! Nu hoeft u niet tegen Gröning te zeggen: *Ik doe het, dat beloof ik u*. Beloof het jezelf! Door het jezelf te beloven heb je God een belofte gegeven. Ik wijs je hierop: je hebt God een belofte gegeven, omdat jezelf Goddelijk bent. Geloof dat God alles hoort, dat God alles weet! HIJ heeft ook een deel van zijn weten aan een paar mensen gegeven, hetgeen betekent dat HIJ ze zoveel vertelt en zoveel aanbiedt dat men zou zeggen: *Dit is een helderziende*. Nou dat denk ik ook niet. Het is een mens, die in verbinding staat met God. Maar er is ook een slechte kant dat mensen kennis hebben; maar dat is dan het kwade, daar moeten jullie voorzichtig zijn. Wees niet lichtgelovig, vrienden, nee, ook niet lichtzinnig zijn! Het is altijd uw plicht om uzelf ervan te overtuigen van wat een van uw dierbaren u vertelt, ook datgene wat ik u heb gezegd. Dit is uw plicht. Niet Gröning aanbidden, nee, nee, en zeggen: *Als je iets kunt, laat het me dan zien, dan geloof ik*. Ach, er waren vroeger ook zulke mensen, die Christus benaderden en zeiden: *Bewijs ons dat je dit en dat kunt, dan geloven we*. Nee, vrienden, zo is het niet. Nou, dan hoeft ik je geen verdere informatie te geven. Je weet ook veel, hoeveel er vervormd is, en hoe verkeerd en onjuist mensen het

vandaag de dag nog steeds begrijpen, nog steeds niet het juiste. De mensen begrijpen zichzelf niet eens en hoe kunnen ze dan begrip hebben voor hun naasten? Dat, vrienden, dat is toch niet mogelijk. Dat zou logisch voor je moeten zijn. Maar heb maar eerst voor jezelf begrip, dan is het al goed.

Of denk je dat ik je nu gevallen moet opsommen, hoe mensen verlossing ervaren hebben, deze individuele gevallen werkelijk moet vertellen? Nee, de meeste mensen heb ik niet eens gezien, dit wil zeggen, fysiek gezien. Zij wisten wat ze wilden. Er was een, of hij telefoneerde, of hij schreef, of hij telegrafeerde, hij sprak of hij zweeg, hij was in een gemeenschap of heeft een verbinding met een gemeenschap, was zelfs niet eens aanwezig. Hij ging rustig zitten, nam de rust in zich op, hij heeft God gevraagd, hij heeft gebeden en hij geloofde dat God zijn harte wens zou vervullen, en het gebeurde. Niet zo, zoals jullie dachten, dat het zou moeten zijn, nee, helemaal niet zo. Meestal verkeerd, nou, hoe zou je het ook moeten weten? Waar zou de mens de waarheid vandaan moeten halen, waar de mensen grotendeels zijn opgegroeid in onwaarheid, steeds meer zijn opgegroeid in leugens, en niet in de liefde van God. Welnu, de mensen ontwikkelen zich, vervolmaken zichzelf, ondertussen worden ze rein. En als ze door de zuiveringsinstallatie komen, waar alles wordt gezuiverd – en dit hier zou men een zuiveringsinstallatie kunnen noemen, hier wordt alles gezuiverd, hier krijgen jullie echt het begrip. Je wordt niet geworven en ook niet gedwongen om te komen, nee, het is helemaal aan jou. Die vandaag nog niet het besluit heeft genomen, die kan beter helemaal niet komen, die blijft maar thuis. Het hoeft niet, want hij zou alleen maar storen. Maar als hij de wil heeft, zich aangetrokken voelt, de drang heeft, en al weet, en voelt dat het goed is, dan is het goed. Want buiten zegt iedereen: *Wat we zeggen, wat we prediken, dat klopt.* Hm? Wie heeft gelijk?

Het verstandigste, vrienden, is jezelf ervan te overtuigen, of je gelijk hebt, of het gevoel dat je hebt, je niet heeft misleid. Dat is het voornaamste.

Derde CD

1

Welnu, beste vrienden, ik zal jullie niet afzonderlijk vragen, maar toch denk ik dat jullie uit het beetje wat ik jullie heb mogen vertellen, dat hebben begrepen, wat voor jullie in het bijzonder, ook voor jullie familie, voor jullie dierbaren, noodzakelijk is om op te letten. Als het hart koud wordt, moet het weer opgewarmd worden, ja? Dat is juist. Heb je nu een warm hart, een liefdevol hart? Ben je zo vol liefde dat je echt om je eigen lichaam geeft, voor je verdere leven hier op aarde? Heb je zoveel liefde voor jezelf opgenomen? Waarom niet voor je dierbaren? Ervaring maakt je slim, zegt men en daarin ligt het weten. Weet u ook, dat het om u gaat, en niet om Gröning, dat het aan u is, niet aan Gröning? Het hangt niet van God af, het hangt van jou af. God is altijd even goed. God is meer, God is alles. Zonder Hem zijn we niets. Maar het gaat nu niet om God, maar om jou, wat is jouw relatie tot God, hoe je bij hem hoort, of je werkelijk gelooft in zijn goedheid, of je echt gelooft in zijn missie en alles wat hij voor jou bedoeld heeft: Ja of nee? En daarom kan men zeggen: Stel je alstublieft goed ein, laat al het kwade los, ga in de stilte, neem de stilte in je op en geloof dat je in deze

stilte de verbinding tot God zult vinden! Het kwade komt voort uit rusteloosheid, het goede komt voort uit rust. En nu geloof – als je God vraagt – niet met je mond, maar met je hart spreekt, en ook geloof -, dat God je jouw hartewens zal vervullen. Ik ben getuige, ik weet het: God doet het.

Maar hij die denkt: *Nu ga ik daar en daar heen*, die veel geld bezit, die dacht, zijn gezondheid - dat wat jullie gezondheid noemen, ik zeg „de Goddelijke orde” – met geld te kunnen kopen, vrienden, die heeft het mis, dat bestaat niet. Deze aarde is immers ook het Goddelijke goed. Er is maar weinig van dit edele zand, van dit edele gesteente, dus is het zeldzaam en wordt het gebruikt om onze valuta en alle valuta's te dekken: goud, diamanten zoals deze paar stenen worden genoemd. Maar dat heeft God toch op zijn aarde laten groeien. Nu willen wij dit zelfde nemen en zeggen: *Lieve God, neemt U dit en geef mij mijn gezondheid!* De mens heeft niet ingezien dat het zijn eigen schuld is dat hij dit geld, dit goud aan het najagen is, waardoor zijn lichaam in vergetelheid is geraakt. Hij zorgde er helemaal niet voor en wilde alleen maar veel bezitten.

En nu hij veel bezit, nu doet het lichaam niet meer mee. *Ja dit, dit heb ik vergeten.* Maar daar denkt hij niet eens aan, hij is ziek. *Nu denk ik een goed en rustig leven te kunnen leiden en nu kan ik dat niet. Ja, lieve God, ik zou er alles voor willen geven, alleen maar om gezond te zijn. Wat doet mijn familie? Die heb ik ook vergeten, ja zelfs verlaten. Ja, hoe gaat het met ze? Ik kon niet voor ze zorgen, ze werden liefdeloos. Ja en wat heb ik nu? Aardse goederen, waarvoor ik het Goddelijke opgaf. Ik [onverstaanbaar], ik wilde veel bezitten. Het is immers niet van mij, het behoort God toe.* Maar zover is de mens nog niet, maar hij bedenkt maar één ding en zegt: *Nu zou ik alles teruggeven, alleen maar om gezond te zijn. Liever een stuk droog brood eten, een eenvoudige soep eten, maar wel gezond zijn. Vrij zijn, gaan wandelen, alleen om vrij te leven, kon ik het maar, oh, wat zou ik God dankbaar zijn. Ik kan het niet meer, mijn lichaam is te zwak geworden.* Ja, vriend, je liet hem daar niet komen, je hebt hem vergeten, en nu is hij zwak geworden. Het geld, het goud heeft je niet sterk gemaakt en ook je lichaam niet. En al zou je je lichaam hiermee vullen, dan kan dit niet bestaan. Maar dat is toch gemeen, vinden jullie niet? Dat mensen het werkelijk durven. Ze komen ook naar mij toe, ik geef hun alles, alles willen ze hebben – *Geef me gewoon mijn gezondheid!*

Deze mensen zijn gemeen. Ik gebruik ook een woord: „smerig”. Hoe kan een mens zo zijn? Dat is niet iemand die in God gelooft, die in het goede gelooft. Nee, hij was verslaafd aan het aardse, het duivelse, het satanische. Hij [onverstaanbaar]. Ja, vrienden, en deze mens durft het God werkelijk zo aan te bieden. Hij geeft hem alles, maar het is toch van hem – foei duivel!

Dus, hier zit echt de duivel achter, dat wil zeggen, de duivel is de dienaar van satan. En dat zijn deze mensen, die satan dienen, die zichzelf verraden, en daardoor zijn afgeweken van het Goddelijke. En zodoende weten ze helemaal niets meer, ze weten niets slims meer, ze weten niets meer van zichzelf, ze weten niets meer van hun dierbaren en ze kunnen helemaal niet geloven, ze hebben niks goeds meer in zich, alleen het kwade, dat is wat ze voelen: geen kracht, niets. Hoe kan een mens zichzelf zo vergeten? Hoe kan een persoon tegen zijn lichaam zondigen en zijn burens in vergetelheid brengen?

Ik denk heel even aan Paracelsus: Die had immers ook het vloeibare goud uitgevonden, dat wil zeggen, niet gecreëerd, hij kon het, hij kende de samenstelling. Hij dacht niet lang na, hij zegt: „Voordat ik deze aarde verlaat, zal ik het vernietigen.” Het was bijna misgegaan, het was bijna in andere handen gekomen, want hij zei zelfs: „Wanneer dat in de handen van mensen komt, zal dit hen niet gelukkig, maar ongelukkig maken. Want het goud zou de mensen ongelukkig maken, maar de gezondheid zou hen gelukkig maken”. En op dit pad bleef hij. Vandaag de dag is hij de grootste dokter aller tijden, vóór alle doktoren, vóór de hele medische professie. Maar zo, beste vrienden, zou ik nog veel, veel meer mensen kunnen noemen. Denk nu niet, dat ik geletterd ben, nee, ik noem hier gewoon maar wat op. Als je trek hebt in rozijnen, neem die dan – neem maar, dat doet papa en dat doet mama, iedereen doet het, ze deden het allemaal. Zo ben ik helemaal niet, ik heb altijd een zakje vol rozijnen, ik hoef ze helemaal niet uit te zoeken, heb ze niet eens ingepakt. Maar dit even terzijde, vrienden. Was dat voor jou ook maar bijzaak? Was dat niet het belangrijkste voor jou? Moet je het leven niet serieus nemen? Wat is leven? Is het leven zoals jij het leeft? Nee, leven is God! En je hebt je leven tot nu toe geleefd. Als je ervaringen verzameld hebt, ja dan is het goed. Neem dan vanaf vandaag de goede weg, als je de slechte geproefd hebt!

Men zegt, een verbrand kind is bang voor vuur. Dat is toch zo? Dit zag ik vanmorgen: een kindje raakt de oven aan, en moeder zegt: *Laat dat!* Ik zeg ook. – *Ja?* – Een keer aanraken, was al onbezonnen – *Au!* – en het schreeuwt. Ze zal het onthouden, het was niet veel, dan zou je moeten zeggen: Jammer, het moet zoveel zijn, dat het echt, zoals men zegt, een herinnering is, dan zal ze het niet meer aanraken. Maar diegene die dit nog niet weet, zoals je ook het kwade nog niet kent.... Je hebt alles geprobeerd, maar ik denk, dat je vandaag het kwade kent. Je weet dat het kwade je vernederd heeft, dat weet je vandaag. En daarom deze wending, vandaar de ommekeer, ervaar daarom nu wat goed voor je is. Vandaag mocht ik jullie zoveel vertellen, wat goed is voor jullie en hoe het zou moeten zijn.

2

Wel, vrienden, vandaag heb ik mezelf anders beloofd, wat ik nog moet afmaken. Begrijp me alsjeblieft niet verkeerd. Ik kom er nooit aan toe te zeggen: Dan en dan ben ik daar, maar ik kan niet, ik houd er rekening mee en zeg: Ik wacht totdat jullie allemaal bij elkaar zijn en dan begin ik. En dan ga ik niet eerder weg, totdat ik dat heb gedaan waar ik voldoening uit haal, waar ik gelukkig van word, dat ik het belangrijkste niet vergeten ben, dat ik jullie zoveel heb mee gegeven en dat ik weet, dat jullie het in de daad omzetten.

En hier, vooral in Springe, zullen jullie spoedig weer in de gelegenheid zijn, dit wil zeggen, om weer bij elkaar te kunnen zijn. Dit zal zijn op 6 december van dit jaar. En wat dit voor jullie betekent, dit samen zijn: Ten eerste, dat jullie je al op deze dag voorbereiden en daar zullen jullie weer worden voorbereid, zodat jullie weten wat de geboorte van Christus voor jullie betekent, wat het leven van Christus voor jullie betekent en wat de leer van Christus hier voor jullie betekent. Jullie kunnen het alleen maar dan weten, als jullie vanaf jullie eigen geboorte weten, waarom jullie hier op aarde zijn.

In het andere geval vieren jullie je verjaardag zoals gewoonlijk elk jaar. De belangrijkste verjaardag, die hebben jullie niet gevierd, hoewel jullie er zelf bij waren. Klinkt vreemd, maar het is zo. En jullie hielden er alleen maar rekening mee, om het elk jaar te vieren, omdat jullie eraan worden herinnerd en jullie zeggen steeds, dat het „jouw verjaardag” is. Het is niet jouw verjaardag, maar het is gewoon een herdenkingsdag waarop je bent geboren, in ieder geval in het jaar, in ieder geval in het uur. Daar zouden jullie eens over moeten nadenken. Toen gebeurde het, dat je lichaam werd vrijgesteld voor een leven op aarde. Dat is toch geweldig: *Mijn moeder droeg dit, mijn lichaam, onder haar hart, zij was het.* Zo was het gebod van God: *En nu mag ik zelfstandig zijn. Ik heb ook voeten, ik heb ook een lichaam zoals dat van mijn papa en zoals dat van mijn mama. Ik mag mij vrij bewegen. Nu ben ik nieuwsgierig wat hier allemaal is.* Maar wat betekent voor jou je eigen geboorte? Een mooie, een prachtige taak, vrienden, tot over een uur. En dan op 6 december zal ik jullie vertellen, wat voor ons allemaal, voor alle mensen, voor ieder mens, voor elk levend wezen, het uur van de geboorte van Christus betekent.

Waarom God hier een lichaam gebruikte en weer mens werd. Hij sprak tegen de mensen, Hij liet de mensen alles zien, Hij leidde ze daarheen waar ze thuis horen. Hij gaf hen zoveel liefde, en ook bewijzen, waarvan ze zichzelf konden overtuigen en hij kon altijd dit goede pad bewandelen. Velen keerden zich van Hem af, die niet in het goede geloofden, vielen terug in het kwade, en waren overgeleverd aan het kwade. En zo bleef het zich voortplanten en de mensen op deze aarde werkten niet aan zichzelf, zodat het onkruid, het kwade, om hen heen woekerde en ze alleen nog maar werden omringd door het kwaad. En waar de nood en de ellende het grootst is, vrienden, daar is God nabij. God verlaat niemand. En zo ver is de mensheid vandaag de dag. De nood en de ellende is vandaag het grootst. En nu komt God en roept u. Hij roept u terug, Hij spoort u aan, om u naar het goede te keren. Hij spoort u aan, dat voor Hem te zijn wat u voor Hem zou moeten zijn, en dat iedereen het liefdevolle nu in zich dient op te nemen, en het kwade loslaat, dat hij met het kwade niets meergemeen heeft en dat hij voortaan alleen maar goede dingen zal doen, omdat God hem hiervoor het aardse leven heeft gegeven.

De mensen die tot nu toe kwamen, zoals hier in de gemeenschap – niet alleen in deze – helemaal in de begintijd – dachten niet alleen dat ze Gröning moesten vragen om de ziekte te behandelen, dat niet alleen, ze dachten ook nog dat ze moesten vertellen welke ziekten ze hadden, nee. Buiten hebben ze gesproken, ze vertelden onzin omdat ze niet alles begrepen, omdat ze vertelden uit macht der gewoonte waarmee ze opgroeiden, ze dachten zo verder te kunnen gaan. Want ik zal nooit de ziekte behandelen. Dit is toegekend aan mensen hier op aarde, dat wil zeggen, die het recht hiertoe hebben en ook beschermd worden door de wet om de ziekte te behandelen. Ik denk er niet aan om de ziekte te behandelen, want dit is het kwade, dat is het kwaad waar mensen, menselijke lichamen, door gegrepen worden. Dit dwingt mensen de mensen in nood, in de ellende, want uit een ongezond lichaam kan niets gezonds komen, noch een gezonde gedachte, ook geen gezonde wil. En daar hebben veel mensen tegenwoordig last van. Het zou duivels, satanisch zijn als ik zoiets zou doen, hoe konden mensen geloven dat ze mij het euvel, de ziekte moesten vertellen en dat ik deze zou moeten behandelen.

En alleen hierdoor, vrienden, diegene die niet luisteren konden, hebben er werkelijk voor gezorgd, dat ik vaak door de autoriteiten werd benaderd en dat men mij de ene

na de andere rechtszaak heeft aangehangen. En dat de mensen zo'n onzin verkondigden, wat hier nooit overeenkwam met de zuivere waarheid, maar gewoon een leugen is. Bewust of onbewust heeft men geen waarde gehecht aan het gesprokene. Hij was onverschillig. Hij zegt: *Nou, ik heb het zo begrepen, zo was het.* En overal moet ik zelfs verantwoording afleggen aan deze mensen. Ik word ter verantwoording geroepen, niemand anders, alleen ik. Ondanks dat dit niet conform de waarheid is moet ik het weer in orde brengen. Daarom wil ik deze mensen niet in de beklagdenbank stoppen, nee, ik heb er een veel grotere les uit geleerd: Dit is de mens van nu! En zo verhindert hij dat iemand hem naar zijn geluk kan helpen, dat men hem niet op de weg kan leiden die hij allang had moeten gaan en waar hij zelfs redding ervaart. Moeilijkheden op moeilijkheden!

Dit hebben mensen alleen gedaan uit onwetendheid of alleen uit deze macht, de macht der gewoonte waarin hij leefde. Als ik jullie stuk voor stuk zo voor de gek zou houden, hoe denken jullie dat jullie mij zouden benaderen. Mensen verlangen dat men hen iets belooft, maar zichzelf belooft hij niets, hij gelooft niet in zichzelf, en hij doet zelf niets, hij doet niets tegen het kwade, maar geeft zich gewoon over en zegt: *Kom nou, haal jij me er weer uit!* Hij is net als een klein kind dat je uit een modderpoel trekt, en zegt: *Ga nu niet weer zo dicht bij de rand, wendt je af van Deze modderput, zodat je er niet weer in terugvalt, ga er omheen!* En het kind zegt: *Haha – er weer in!* Hoe vaak zou je het kind eruit halen? Wat zouden jullie doen? Jullie weten het antwoord: jullie zouden actie ondernemen. En ook al stel je een grens rond deze put, zet je een hekwerk om het te trotseren, omdat het kind wordt geleid door het kwaad, zal het daar keer op keer heen gaan, totdat dat gebeurt dat je niet meer wilt helpen of niet meer kan helpen. Laten we dat laatste onthouden, totdat de mensen niet meer te helpen zijn. Maar zover, vrienden, laten wij het hier niet komen. Je moet nergens naar verlangen, je moet er niet op voorbereid zijn, je moet je hartje openen, om alles te verkrijgen wat voor jou bestemd is en niets anders.

Dus doe het zo in de toekomst! Overweeg dit: Als je niets tegen het kwaad doet en als je niet trouw blijft aan wie je behoort – of hoort God bij ons?

3

Wat denk je? Hoort God bij ons?

Vrouw 3: (*zachtjes*) Wij horen bij God.

Bruno Gröning: Wat?

Vrouw 3: (*zachtjes*) Wij behoren tot God.

Bruno Gröning: Is God van ons?

Vrouw 4: Ik ben deze mening ook toegedaan.

Bruno Gröning: Ik heb geen mening, maar ik heb maar één overtuiging. God hoort bij ons?

Vrouw 4: Wij behoren tot God.

Bruno Gröning: Wij behoren tot – geen mening, beste mevrouw – maar naar mijn overtuiging behoren wij tot God.

Hoe klein, hoe verheven is de mens: *God behoort ons toe*. Wel, dat is wat, klopt dat? Dat is me wat, niet? God vanaf zijn... Hij zit niet op de troon, zoals jullie denken, oh nee, hij is niet passief. Maar: *God is van ons. Hier moet je zijn, je moet me nu dat geven, wat ik nodig heb. Zo niet, dan geloof ik niet meer, zo niet, dan sta ik niet meer achter je*. Zulke mensen zijn er ook, maar dat is toch gemeen, en dom. Nee, vrienden, het is beide niet, alles niet. Dat is het kwade, dat in de mens zit, hij permitteert zich dit. God is niet van ons, maar wij zijn van hem, vrienden. En nu gaan we de weg, die ons naar Hem leidt. Laten we het bewandelen, laten we trouw blijven aan onszelf, ieder trouw aan zichzelf! Dan staat hij naast God en dit heeft grote gevolgen: iedereen, die heeft besloten de weg te gaan. Ook dan als de een vandaag en de ander morgen wordt teruggeroepen zoals het voor hen is bepaald, tot het laatste uur en dan gaat hij verder, waarin velen nog niet kunnen geloven. Maar dat hoeft ik in hoofdzaak niet te zeggen, het hoeft niet gezegd te worden. Dan zouden we ook kunnen zeggen: *Ja, wat komt mama dan hier doen?* Hoeveel mensen hebben zulke slechte woorden gezegd, ik neem ze niet in mijn mond, nee, maar slecht: *Wat moet die vrouw nog, wat moet die man dan nog? Het kan alleen in de eeuwigheid [onverstaanbaar] zijn*. Als het je eigen moeder is, dan zal men het niet zeggen, maar als het iemand anders is die je zo vreemd is, en niet tot de familie behoort, dan zullen de mensen nog meer zeggen en dat is niet best, dat de mens dit weer zegt. Ik zou dat niet kunnen zeggen. Als je een moeder bent, ben je ook mijn moeder, dat betekent aardse moeder, zo bekijk ik het. Ik zou je niet anders behandelen. Maar als je iets tegen mij zou zeggen wat onterecht is, zeg ik: Nee, dat doe ik niet. Net zoals mijn moeder, mijn biologische moeder. Ja, die heb ik immers ook gehad, anders had ik geen lichaam. Christus had ook een moeder, anders zou hij geen lichaam hebben.

Ja, en zo al met al, vrienden, denk ik nu, het schiet alweer op wat de tijd betreft, dat ik met een welgemeende wens afscheid van jullie wil nemen, door jullie allemaal alle goeds, en het allerbeste, ik wens jullie alles wat je nodig hebt, nodig voor jezelf -nog niet aan je dierbaren gedacht, maar laat dat maar aan mij over. Dat is voor mij niet genoeg, ik ga verder: Eerst aan uzelf werken, om ook een echte helper te worden, zodat u werkelijk God dienen kunt. Anders kunt u hen niet helpen. Zolang je de zuiverheid, de Godheid nog niet begrijpt, zolang je hier nog niet in leeft, kun je God nog niet dienen – onthoudt dit goed! En ook je buurman kun je hiermee nog niet helpen. De echte ware dienst van God begint pas dan, wanneer de mens zich losmaakt van het kwaad. Hij dient vrij te zijn van alle kwaad, ook dan – ja, nu begrijpen jullie het verkeerd -, als er hier en daar nog wat moet worden bijgeschaafd. Voor de duidelijkheid: iedereen wordt aan testen onderworpen. Ik geloof dat ik de meeste zelf moet doormaken. Jullie misschien een keer per jaar. Ik niet eens een keer per uur, eerder elke minuut, elke seconde. Ik verbeeld het me niet, nee, ik weet het. Ik word steeds op de proef gesteld of ik het nog waard ben, en ik blijf bij mijn ja, dat ik gegeven heb, ook hier als aardeburger mijn hele leven lang, dit wil zeggen mijn hele leven op aarde. Ik zal oppassen dit niet te breken. Ook wanneer ik door mensen voor dom wordt versleten, doet dat geen pijn. Stel dat domheid pijn zou doen, vrienden, dan zouden de meeste mensen het leven niet meer kunnen verdragen, gelooft u dat?

Ik betracht dat nu eenmaal als domheid, en wel daarom, omdat de mens zo onwetend is. Maar ik wil niet, dat het pijn doet, dan wordt het ondraaglijk. Maar dat is

het dat verdovende, juist dat komt van de kant van het kwade, dat dat geen pijn doet. Maar beetje bij beetje beseft de mens dat hij door het kwaad is gegrepen en dan willen ze vrij zijn. Ik zal je mijn helpende hand aanreiken en als jij mij de jouwe geeft dan zeg ik: Blijf op deze weg en volg mij! Ik ken deze weg, je kunt het niet missen. Ik ga voor, jullie volgen. En wanneer jullie links of rechts nog iemand zien, die bij jullie hoort, dan reik ook hem de hand, help hem te volgen, maak hem vrij!

Maar eerst zo ver zijn, eerst op deze weg zijn, eerst deze weg vervolgen en ook het geluksgevoel ervaren dat de zwaarte van je af is en dat je vrij bent van dit alles. Dan help je, dan sta je in dienst van God. Is dat geen opdracht voor je? Dat is toch een grote opdracht. En dit heeft God ieder mens gevraagd. Maar wanordelijke mensen, mensen die nu nog in wanorde leven, die zich er toe aangetrokken voelen, kunnen God nog niet dienen, dat kan niet. Nee, die moeten eerst ordelijk zijn.

Nou, en hier hebben jullie een kleine voorbereidende instructie gekregen en neem die nu eens goed in je op en doe nu werkelijk eerst dat, wat je jezelf schuldig bent! Maar als de een en de ander verbitterd is: *In Godsnaam, het wordt slechter in plaats van beter, ook bij mijn naasten. Dat kan toch niet. Ik kan helemaal niet meer geloven. Het is anders, dan hoe ik het me had voorgesteld, toen ik geloofde.* Ja, je had het verkeerde geloof, je had de verkeerde overtuiging. Ik denk, beste vrienden dat ik je het juiste idee heb gegeven, als u dat onder „opvatting” verstaat. Ik denk dat ik u God zo heb beschreven, zoals Hij in werkelijkheid, in waarheid is. Maar begin hier alsjeblieft bij jezelf, en niet bij diegenen die het dichtsbij je staan.

4

Ik wens jullie allemaal, dat ... en ik help jullie een beetje, ik help door ook voor jullie te vragen en te bidden. En God verhoort je. Geloof me en vertel hem je harte wens. Daarom wil ik niets horen, niet deze oren, nee. Jullie hebben de verbinding tot God. Spreek met een open hart, stort je hart uit! Hij zal je verlossen van het kwaad. Daartoe zond Hij Christus naar deze aarde – onze aarde -, ja, die we ook „onze aarde” kunnen noemen -, om de mensen te verlossen van het kwade. Dus alstublieft, ik bid voor jullie, ik geloof voor jullie. Doe nu mee, doe het!

Ik wens iedereen veel geluk en Gods rijke Zegen en een gezond weerzien.

Het is goed, dat ik vandaag al kan zeggen, dat we elkaar op 6 december ontmoeten. Ik ben je dierbaren niet vergeten, want zij, die dierbaren, al die naasten horen ook bij ons. Maar maak je hier vandaag geen zorgen over! Als je inderdaad voor je naasten hierheen bent gekomen, hoef je niet te spreken, maar draag je dierbaren echt in je hart en geloof dat dit, je harte wens zal worden vervuld, niet zoals jij het wilt, maar zoals God het wil. Maar dat hij zal worden geholpen, dat hij van het kwade verlost zal worden. Ik geloof – niet omdat ik een mening heb, nee, alleen een ware overtuiging van God en van alles wat God van ons verwacht. En dat is niet hetgeen mensen mij vertelden, wat ik hier te doen en te laten had, maar wat mij is verteld en wat hier echt mijn missie, mijn roeping is: de mensen helpen, hen terug helpen op weg waarvan hij al was afgedwaald, dat hij zich op het verkeerde spoor bevond, om hem terug te leiden op het pad dat hen, de mensen, weer terug naar God leidt. Ik ga u altijd voor, u hoeft mij alleen maar te volgen. En nu, vrienden, volg dit ene kleine advies op, overtuig je dat het de juiste weg is of niet! U hoeft in eerste instantie niet in Gröning

te geloven, maar in uzelf en in wat u voor uzelf, voor uw lichaam nodig heeft. Geloof in God! Ik versterk u in uw geloof. Ik ben er altijd. Dus nogmaals: Een gezond weerzien!

5

Fritz Kunze: Beste vrienden, ik denk dat het in de zin van jullie allemaal is, als ik nu nog een paar woorden richt tot mijn vriend.

Jij neemt geen dank van ons aan, je zegt steeds weer: „Dank God!” en dat is juist. Maar wanneer ik mijn vriend nu de hand geef, ook namens jullie, beste vrienden, dan accepteert hij het.

Bruno Gröning: Geef uw hand, zodat vriend Kunze, zodat jullie de andere hand kunnen pakken, sluit je aan, dan hebben we de volgers. Dat mag ik. De hand reik ik jullie altijd. Maar dank niet mij, wij danken *[onverstaanbaar]*! Daarom, vrienden, alstublieft niet mij, maar God verheerlijken. Erken God! Jullie moeten het opnieuw leren, en echt niet naar mijn wil, maar leven naar de Wil van God. Houd van het leven – God! God is overal. – Als je het Goddelijke wilt ervaren, dan moet je ernaar streven. – Geld is machtig, maar gezondheid is almachtig.

Hermann Kastorf: Beste vrienden, nu we aan het einde zijn gekomen van ons samenzijn met onze grote vriend, heb ik een innerlijke behoefte en deze behoefte zegt me dat ik onze gemeenschap, dit wil zeggen ook jullie gemeenschap wil blijven leiden, en dat ik bereid ben om de leer, die ons Bruno Gröning steeds weer meegeeft, dat wij deze leer in openheid en waarheid naar buiten zullen brengen. En dat we God steeds weer opnieuw bedanken daarvoor dat hij ons iemand geschonken heeft, die onze grote gids is: Bruno Gröning.

Beste vrienden, we kunnen niet dankbaar genoeg zijn, want we weten allemaal, dat wij – niet alleen wij, maar vele mensen – door hem de grote ommekeer hadden. De mensen waren op het verkeerde pad. Hij heeft niemand... - hij blijft het steeds weer proberen -, hij laat niemand achter. Beste vrienden, hij is bereid, om iedereen op te nemen, voor zover deze van goede wil is. Beste vrienden, hiervoor moeten we dankbaar zijn, en ik weet dat als we God echt dankbaar zijn, we onze grote vriend Bruno ook in zekere zin hebben bedankt. En op basis van deze overtuiging, beste vrienden, ben ik blij dat we nu weer vier dagen bij hem konden zijn. En ik ben ervan overtuigd, als hij op 6 december weer naar ons toe komt: ik kijk er nu al naar uit, naar wat hij ons dan vertellen wil over wat de geboorte van Christus voor ons betekent. Beste vrienden, dat is zo mooi, dat we niet dankbaar genoeg kunnen zijn, dat blijf ik zeggen. En bij deze gelegenheid, vrienden, zou ik jullie willen vragen: Als jullie vanavond op weg naar huis zijn, neem dan al dit moois mee! Verspil het niet, houd het stevig in je hart! Denk nog vaak aan deze mooie dagen en, beste vrienden, als ik weet dat onze grote vriend Bruno bij ons terugkomt, dan zullen ook jullie weer in de gelegenheid zijn om Bruno Gröning terug te zien. Met dit in gedachten wil ik ook nog een paar woorden zeggen tot besluit voor vandaag. Beste vriend Bruno, ik dank ook jou dat je weer bij ons was en ik verheug me alweer op datgene wat je tegen ons hebt gezegd. En in die zin, beste vrienden, zou ik willen afsluiten voor vandaag.

6

Bruno Gröning: Zonder God, vrienden, is geen leven. Nu weet je waar je naar streeft. Het zijn geen loze woorden, neem het niet aan als een gezegde, maar neem de goede dingen die je hier vandaag hebt ervaren ter harte, en dat jullie het goede ook dermate opnemen en vasthouden, dat jullie dit nooit meer verliezen en dat jullie steeds het goede en God kunnen dienen. En er is nog veel meer te zeggen, maar wat er nog te zeggen valt, vrienden, je hebt jezelf nog veel te zeggen en zeg het nu ook! Roep jezelf tot de orde! Geef het toe, wees open en eerlijk, wees geen lafaard, dat je een bastaard hebt gediend, dat deze bezit nam van je en dat deze je echt tot het kwade heeft bewogen. Niet dat jij een bastaard bent, niet dat jij een slechterik bent, nee, je bent en blijft Goddelijk, maar dat jij, dat je lichaam door het kwade werd gegrepen en geleid, gelokt en verleid, dat je te zwak bent geworden, dat je geen goede energie meer had en zodoende het kwade moest dienen. Dat is niet alleen mijn vijand, dat is onze vijand en die moet ik bij de mensen wegduwen. Ik moet het kwaad uit hem halen. We kunnen het kwade niet vernietigen, dat komt steeds weer terug en de mens wordt omringd door het kwaad. Hij moet zelf vechten voor zijn aanwezigheid hier. Hij moet vechten, hij moet krachtig zijn, om het kwade niet meer zover toe te laten, dat het weer grip op hem kan krijgen, en dat hij dan weer te zwak is en het niet meer kan verwijderen.

Ik denk dat jullie me begrepen hebben. Maar ik wil niet nalaten en ook niet vergeten onze vriend en gastheer, Hermann Kastorf en zijn vrouw en kinderen te bedanken voor het feit, dat zij ons de kans hebben gegeven om vandaag weer samen te mogen zijn. Hartelijk dank voor de uitnodiging! Namens jullie spreek ik ook mijn dank uit als dit mag, dan hoeven jullie dit niet te doen?

Meerdere aanwezigen: Ja.

Bruno Gröning: Zoals ik voor u vraag en bid, zo mag ik ook voor u bedanken. Ik bedank in naam van jullie allemaal, ook deze dagen voor wat er is gebeurd zonder een woord te zeggen. Onze vrienden en gastheren vinden dit vanzelfsprekend. Maar nu, beste vrienden, mogen we niet vergeten wie onze grootste gastheer is: Dat is God laten we ook aan Hem onze dankbaarheid tonen. Ik denk dat we onze vriend Hermann ook niet kwetsen, ik denk dat we ook hier op ons gemak waren en dat hij niets te klagen heeft. Zou dit wel zo zijn, dan had hij ons dit wel gezegd. En dus willen we ons goed gedragen in het leven, in dit leven op aarde, zodat God niets te klagen heeft. Want we zijn nu eenmaal ook hier Zijn gasten, God is onze Gastheer. Hij heeft ook aan alles gedacht, alles is voorhanden. Alleen moet de mens daar naartoe worden geleid, zodat hij weer aangesterkt is. De mens leeft niet alleen van eten en drinken, nee, vrienden, daar heeft hij nog kracht voor nodig. Maar dat is alles wat ik je vandaag zeggen wil. Ik denk dat ik jullie veel gegeven heb, veel heb mogen geven. Ook weet ik dat jullie veel opgenomen hebben. Nu, laat datgene wat jullie hebben opgenomen zijn werk doen in je. Maar doe niets meer met het kwade, want dan wordt het weer moeilijk. Dan moeten jullie steeds weer opnieuw beginnen en steeds weer opnieuw verbinding maken, want dan gaat het goede weer verloren. Verlies het niet, bewaar het in je! Nogmaals het allerbeste, alle goeds en hartelijk dank!

Hermann Kastorf: Mooi.

Bruno Gröning: Hebt u ook een uitnodiging gekregen? Ik heb ze in mijn zak.

Vrouw 5: Heb ik.

Bruno Gröning: Hebt u ook een echte uitnodiging gekregen?

Vrouw 6: (*stil*) Niet helemaal zeker, toch?

Bruno Gröning: Een echte uitnodiging! Ja, ik heb er een in mijn zak en een heb ik in mijn hart. Dit is de juiste, maar ik heb ook een aardse nodig...

Vrouw 6: Ja.

Bruno Gröning: ...dat is die op papier. Ja, dat is menselijk, dat is aards hier. Het Goddelijke is [*hij tikt hoorbaar op zijn lichaam*] met de boodschap in het hart. Maar ik heb ze niet alleen voor mezelf gekregen, ik kreeg ze ook voor u. U hebt immers ook een juiste uitnodiging, op papier of van mond tot mond, of zo, maar ook in het hart. En nu, beste vrienden, nu gaat het echt beter, nu zullen jullie elkaar heel goed begrijpen. Dus nogmaals het allerbeste, alle goeds! En de waarheid mag altijd gezegd worden! Ik ben niet laf, neem nu ook deze leer aan en wees niet laf! Alleen wie het zelf heeft meegemaakt en er naar leeft, die kan de waarheid spreken, die kan erover spreken, hij kan alles zeggen wat waarheid is. Als je niet overtuigd bent, kun je niets zeggen, je kunt alleen het woord „waarheid” in de mond nemen of de domme vraag stellen: *Wat is waarheid?* Ik weet wat het woord „waarheid” voor ons betekent, Ik weet wat het woord „geloof” betekent. Ik weet het, maar ik heb jullie vandaag alles gezegd.

Dus nogmaals het allerbeste, alle goeds!

Vrouw 7: Voor u ook!

Bruno Gröning: Een gezond weerzien, vrienden! Tot ziens!

7

Lied: „Ave verum corpus” (W.A. Mozart)